

VÝROČNÍ ZPRÁVA

o činnosti Magistrátu hlavního města Prahy za rok 2015 v oblasti poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů

Výroční zpráva o poskytování informací za rok 2015 je zpracována na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), který stanovuje Magistrátu hlavního města Prahy (dále jen „Magistrát“) povinnost každoročně zveřejnit údaje o této činnosti v předepsané struktuře vždy do 1. března následujícího kalendářního roku.

Předmětem výroční zprávy je souhrnná evidence písemných žádostí fyzických a právnických osob o poskytnutí informace, které byly v roce 2015 vyřizovány jednotlivými odbory Magistrátu podle zákona o svobodném přístupu k informacím a nařízení ředitele Magistrátu hlavního města Prahy č. 14/2007 k povinnostem zaměstnanců hlavního města Prahy zařazených do Magistrátu hlavního města Prahy, poskytování služeb Magistrátu hlavního města Prahy, organizaci některých pracovních činností a pracovních postupů a k identifikaci osob a pracovišť Magistrátu hlavního města Prahy, ve znění pozdějších předpisů.

Za rok 2015 se na základě zákona o svobodném přístupu k informacím projevil zájem veřejnosti o informace týkající se činnosti Magistrátu takto:

a) Počet podaných žádostí o informace a počet vydaných rozhodnutí o odmítnutí žádosti

Na Magistrát bylo podáno celkem 446 žádostí, poskytnutím informace bylo vyřízeno 297 žádostí, rozhodnutí o odmítnutí žádosti bylo vydáno 112.

Pro ilustraci uvádíme porovnání počtu podaných žádostí o poskytnutí informace za sledované období:

Rok	2005	2006	2007	2008	2009	2010	2011	2012	2013	2014	2015
Počet žádostí	55	62	47	148	161	257	456	438	456	370	446

b) Počet podaných odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti

Na Magistrát bylo podáno 53 odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace.

c) Opis podstatných částí každého rozsudku soudu ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí Magistrátu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a přehled všech výdajů, které hlavní město Praha vynaložilo v souvislosti se soudními řízeními o právech a povinnostech podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a to včetně nákladů na své vlastní zaměstnance a nákladů na právní zastoupení

Zákonnost rozhodnutí Magistrátu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace a rozhodnutí Magistrátu jako nadřízeného orgánu městským částem hlavního města Prahy (dále jen „městská část“) byla předmětem těchto soudních řízení:

- 1) Rozsudek Městského soudu v Praze, zn. 11A 166/2012 – uhrazeny náklady soudního řízení 17.200,- Kč a náklady na exekuci 6.450,- Kč
- 2) Rozsudek Městského soudu v Praze, zn. 3A 68/2012 – uhrazeny náklady soudního řízení 9.800,- Kč
- 3) Rozsudek Městského soudu v Praze, zn. 11A 66/2013 – uhrazeny náklady soudního řízení 9.800,- Kč
- 4) Rozsudek Městského soudu v Praze, zn. 3A 80/2013 – uhrazeny náklady soudního řízení 9.800,- Kč
- 5) Rozsudek Městského soudu v Praze, zn. 11A 165/2013 – uhrazeny náklady soudního řízení 9.800,- Kč
- 6) Rozsudek Městského soudu v Praze, zn. 5A 155/2013 – uhrazeny náklady soudního řízení 11.228,- Kč

Celkové vynaložené náklady na zastoupení externím právním subjektem v soudních řízeních (sp. zn. 6A 46/2012 a 3A 68/2012) byly ve výši 6.050,- Kč a náklady na vlastní zaměstnance byly pouze v rozsahu jejich standardního platu. Rozsudky Městského soudu v Praze vydané v roce 2015 jsou v příloze č. 2.

d) Výčet poskytnutých výhradních licencí, včetně odůvodnění nezbytnosti poskytnutí výhradní licence

Při poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím nebyla Magistrátem poskytnuta žádná výhradní licence.

e) Počet stížností podaných podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení

Na Magistrát bylo podáno 97 stížností na postup při vyřizování žádostí o poskytnutí informace. Důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení je uveden v příloze č. 1 této výroční zprávy.

f) Další informace vztahující se k uplatňování zákona o svobodném přístupu k informacím

Jako nadřízený orgán rozhodoval Magistrát o 121 odvoláních proti rozhodnutím městských částí o odmítnutí žádosti a o 83 stížnostech proti postupu městských částí při vyřizování žádosti o poskytnutí informace.

Jako další informaci vztahující se k uplatňování zákona o svobodném přístupu k informacím Magistrát v roce 2015 v jednom případě rozhodoval o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu R OPID, Regionální organizátor pražské integrované dopravy (příspěvková organizace zřízená hl. m. Prahou) – odvolání odvolatele bylo zamítnuto a věc pokračuje u Městského soudu v Praze pod č.j. 5A 83/2015-20, kde není doposud skončena.

Počet stížností podaných podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, důvody jejich podání a stručný popis způsobu jejich vyřízení

Důvod podání stížnosti na postup městských částí:

§ 16a odst. 1 písm. a) 0

§ 16a odst. 1 písm. b) 35

§ 16a odst. 1 písm. c) 32

§ 16a odst. 1 písm. d) 16

Celkem **83** stížností.

Důvod podání stížnosti na postup Magistrátu:

§ 16a odst. 1 písm. a) 0

§ 16a odst. 1 písm. b) 27

§ 16a odst. 1 písm. c) 68

§16a odst. 1 písm. d) 2

Celkem **97** stížností.

Vyhovění stížnosti městskou částí:

§ 16a odst. 5 0

Vyhovění stížnosti Magistrátem:

§ 16a odst. 5 19

Vyřízení stížnosti nadřízeným orgánem (Magistrátem):

§ 16a odst. 6 písm. a) 16

§ 16a odst. 6 písm. b) 43

§ 16a odst. 7 písm. a) 10

§ 16a odst. 7 písm. b) 2

§ 16a odst. 7 písm. c) 12

Vyřízení stížnosti nadřízeným orgánem (příslušným ústředním správním úřadem):

§ 16a odst. 6 písm. a) 17

§ 16a odst. 6 písm. b) 56

§ 16a odst. 7 písm. a) 2

§ 16a odst. 7 písm. b) 1

§ 16a odst. 7 písm. c) 2

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce:

██████████ zastoupen ██████████
██████████ proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 4. 2012, č. j. S-MHMP 352569/2012 PR/OKC/3/37/2012,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 11. 4. 2012, č. j. S-MHMP 352569/2012 PR/OKC/3/37/2012, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 9 800 Kč, a to do rukou jeho zástupkyně ██████████ advokátky.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, jimž byla částečně odmítnuta žalobcova žádost o poskytnutí informací, a to v části informací o konkrétní výši odsouhlasených odměn jednotlivým vedoucím zaměstnancům Úřadu městské části Praha 6.

Žalobce v podané žalobě nejprve reprodukuje průběh správního řízení a poté přebírá argumentaci z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 57/2010-79 a dovozuje, že mu náleží právo na poskytnutí požadovaných informací o odměnách poskytnutých vedoucím zaměstnancům. Žalobce rovněž konstatoval, že ačkoli není třeba žádost zdůvodňovat, odůvodnil ji tím, že dle oficiálních dokumentů Úřadu městské části Praha 6 byl opakovaně potvrzen

nesprávný úřední postup osob, kterých se žádost o informace týkala; taktéž došlo k poskytnutí veřejných prostředků v období deficitního rozpočtu.

Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí obou stupňů a uložení povinnosti poskytnout požadované informace.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný uvádí, že údaj o výši odměny udělené zaměstnavatelem zaměstnanci je osobním údajem ve smyslu zákona č. 101/2000 Sb., který velice výrazně zasahuje do soukromé sféry konkrétního zaměstnance jako fyzické osoby. V daném případě jde o střet dvou ústavně zakotvených práv: práva na informace dle čl. 17 Listiny a práva na ochranu soukromí dle čl. 10 Listiny. Je proto třeba v konkrétním případě posuzovat, které z nich je z hlediska ochrany lidských práv a svobod významnější. Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím informace týkající se projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Žalovaný dále vyslovuje domněnku, že v minulosti došlo mezi zaměstnanci Úřadu městské části Praha 6 a žalobcem ke sporu a že právo na informace je využíváno k nátlaku směřujícímu do osobní sféry zaměstnanců úřadu za účelem ovlivnit jejich postup v rámci činnosti úřadu. Pokud jde žalobci o to, zda úřad nakládá se mzdovými prostředky hospodárně, měla by mu stačit agregovaná informace týkající se celkového objemu odměn vyplaceného vedoucím pracovníkům úřadu a informace týkající se důvodů poskytnutí těchto odměn. Obě tyto informace byly žalobci poskytnuty. Pokud má být smyslem žalobcoví žádosti zjištění, zda se nějaký veřejný funkcionář při výkonu své funkce neoprávněně neobohacuje, k ochraně tohoto zájmu slouží zcela jiné právní předpisy (viz zákon č. 159/2006 Sb., o střetu zájmů). Naopak poskytnutí informace třetí osobě o výši odměn, které byly vyplaceny zaměstnavatelem konkrétnímu zaměstnanci v rámci pracovněprávního vztahu, je citelným zásahem do soukromí daného zaměstnance, může být snadno zneužitelné a je v rozporu s účelem právní úpravy. Nadto zde hrozí riziko veřejného pranýřování zaměstnanců a pracovníků působících ve státních či veřejných službách na základě vnějšího a tedy neobjektivního hodnocení jejich postupu vykonávaného v rámci jejich pracovněprávního či služebního poměru.

Dle žalovaného na posuzovanou věc nedopadá ani § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, k čemuž žalovaný poukazuje na judikaturu Evropského soudního dvora (rozsudky C-92/09, C-93/09, C-465/00, C-138/01 a C-139/01).

Žalovaný taktéž uvádí, že na základě testu proporcionality je zřejmé, že v daném případě nemůže právo žalobce na informace obstát v porovnání s právem dotčených osob na ochranu jejich soukromí.

Závěrem žalovaný poukazuje na nedostatek aktivní legitimace žalobce. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je základní podmínkou podání žaloby skutečnost, že žalobce byl zkrácen na svých právech úkonem správního orgánu, kterým se zakládají, mění nebo ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. O tuto situaci však v daném případě nejde. Napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí potvrzující právní stav nastalý nikoliv z úvahy povinného subjektu, resp. žalovaného, ale ze zákona. Ani aktivní legitimace žalobce dle § 65 odst. 2 s. ř. s. není dána, neboť není zřejmé, jaká práva žalobce měla být napadeným rozhodnutím zkrácena natolik, že by to způsobilo nezákonnost uvedeného rozhodnutí.

Žalovaný navrhuje odmítnutí, popřípadě zamítnutí žaloby.

Při jednání konaném u zdejšího soudu dne 1. 7. 2015 setrvaly obě strany na svých návrzích i argumentech; důkazní návrhy nebyly vzneseny.

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobcích bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

S ohledem na to, že žalovaný zpochybnil aktivní legitimaci žalobce, musel se soud v první řadě zabývat touto otázkou.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

Dle žalovaného základní podmínkou aktivní legitimace dle § 65 odst. 1 s. ř. s. je zkrácení žalobce na jeho právech úkonem správního orgánu, kterým se zakládají, mění nebo ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Tímto způsobem však žalovaný citované zákonné ustanovení dezinterpretuje. Z citovaného ustanovení totiž neplyne, že by aktivní legitimace byla dána zkrácením na právech žalobce, nýbrž je vázána již na pouhé tvrzení o zkrácení na právech žalobce úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. V daném případě žalobce tvrdí své zkrácení na právu na informace rozhodnutím žalovaného, splňuje tedy základní podmínku své aktivní legitimace dle § 65 odst. 1 s. ř. s. Za těchto okolností se stává zbytečným zabývat se naplněním podmínek aktivní legitimace dle § 65 odst. 2 s. ř. s., neboť toto ustanovení je ve vztahu subsidiarity k § 65 odst. 1 s. ř. s. To znamená, že aktivní legitimace podle § 65 odst. 2 s. ř. s. může přicházet v úvahu teprve tehdy, nelze-li aktivní legitimaci dovodit z § 65 odst. 1 s. ř. s.

Soud pro úplnost konstatuje, že v případě výše zmiňované aktivní legitimace se jedná o aktivní legitimaci procesní. Aktivní legitimaci věcnou není podmíněn přístup soudu, ale pokud jde o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, odvíjí se od ní až otázka důvodnosti nebo nedůvodnosti žaloby (tedy nikoli již otázka přípustnosti či nepřípustnosti žaloby).

Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle § 8b odst. 1 téhož zákona povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Podle § 8b odst. 3 základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

Pokud jde o ústavněprávní rovnu věci, je třeba poukázat na čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny, a dále na čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, podle něhož jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Z hlediska případného střetu takto vymezeného práva na informace s jinými ústavě zaručenými právy je třeba v kontextu posuzované věci poukázat

na obsah čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života, a rovněž na čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Z hlediska takto vymezené relevantní právní úpravy se jako jádro sporu v projednávané věci jeví otázka, zda a případně za jakých podmínek lze při postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnout poskytnutí informace o výši peněžitých plnění poskytovaných zaměstnanci zaměstnavatelem, který je povinným subjektem, v souvislosti s pracovněprávním vztahem, zejména informace o výši jeho platu či odměn poskytovaných za výkon práce.

Pokud jde o výklad § 8b odst. 1 a 3 zákona o svobodném přístupu k informacím ve vztahu k platovým nárokům zaměstnanců povinných subjektů, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 As 57/2010 – 79, dospěl k závěru, že zaměstnanec, jemuž je odměna za práci vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Informace o konkrétní odměně takového konkrétního zaměstnance, a to včetně její výše, je proto povinný subjekt povinen poskytnout v rozsahu vymezeném v § 8b odst. 3 citovaného zákona. Již v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud případnou kolizi takového postupu s právem na ochranu soukromí a osobních údajů řešil ve prospěch informační svobody, neboť uvedl, že „základní osobní údaje se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů“. K možnému střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů konstatoval, že právo na ochranu osobních údajů není neomezené, neboť podle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před „neoprávněným“ shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním údajů o své osobě. Stanoví-li zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva. Proto dospěl k závěru, že není třeba posuzovat střet práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů v posuzované věci individuálně podle všech okolností případu. V zásadě tak toto rozhodnutí stálo na implicitním předpokladu, že možný střet ústavně zaručených práv na informace a na ochranu soukromí byl vyřešen již zákonodárcem, a to ve prospěch práva na informace.

Je skutečností, že závěry zmiňovaného rozsudku ve věci sp. zn. 5 As 57/2010 nebyly v další judikatorní praxi Nejvyššího správního soudu sdíleny bez výhrad. Samotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž nepřímou pracovala s uplatněním principu proporcionality při aplikaci § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím (v této souvislosti lze zmínit např. rozsudky ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4 As 40/2010-60, a ze dne 6. 12. 2012, čj. 1 As 169/2012-38). K zásadně odlišnému právnímu názoru na řešení možného střetu obou zmíněných ústavně zaručených práv dospěl posléze osmý senát Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 As 55/2012, přičemž vycházel z toho, že i přes úpravu obsaženou v ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím je zapotřebí v každém jednotlivém případě posuzovat přiměřenost poskytnutí informací o platových poměrech zaměstnanců povinných subjektů na základě testu proporcionality, jak byl zmíněn výše. Osmý senát proto usnesením ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 55/2012-23, předložil otázku rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, který se k předložené otázce, a tedy i k jádru sporu v nyní posuzované věci, vyjádřil v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, jehož závěry zdejší soud považuje pro nyní projednávanou věc za směrodatné.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 55/2012 potvrdil základní východisko pro další úvahy, a to, že ve sporné věci jde o střet dvou základních práv podle Listiny,

a sice práva na informace podle čl. 17 Listiny a práva na ochranu lidské důstojnosti, soukromí podle čl. 10 Listiny.

Jedním ze zákonů, které provádějí ústavně zaručené základní právo na informace, je zákon o svobodném přístupu k informacím. Pro nyní projednávanou věc je rozhodné, že po novelizaci provedené zákonem č. 61/2006 Sb. byla do zákona o svobodném přístupu k informacím vedle dalších změn přidána nová, výše citovaná ustanovení § 8a a § 8b. I nadále nezměněn zůstal (po novelizaci provedené zákonem č. 61/2006 Sb.) součástí zákona o svobodném přístupu k informacím jeho § 10, podle něhož *informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne.*

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ze systematiky těchto ustanovení jako prvotní závěr vyvodil, že „*právní úprava poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků je relativně samostatná a komplexní. Ustanovení § 8b odst. 1 svojí nepodmíněnou dikcí (užitím slova ‚poskytne‘ v rozkazovacím významu) naznačuje, že pro úvahu povinného subjektu, zda poskytnout informace o příjemcích veřejných prostředků, anebo ne, jsou-li splněny dále zákonem stanovené podmínky, není zásadně místo. Tyto podmínky jsou dány výetm případů, v nichž se informace o příjemcích veřejných prostředků neposkytují (§ 8b odst. 2 zákona), z něhož a contrario plyne, že v ostatních případech se poskytují. Dále jsou dány zvláštním pravidlem o zúženém věcném rozsahu poskytnutých údajů (§ 8b odst. 3), které má zaručit, že osobní údaje o příjemci veřejných prostředků se žadateli o informaci poskytnou jen v takové míře, o níž zákonodárce usoudil, že vhodně vyvažuje zájem na poskytnutí informace a zájem na ochraně soukromí toho, o němž je informace poskytována. Ustanovení § 8a a § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím jsou oproti tomu ve vztahu k § 8b pro účely okruhů otázek, na něž se tyto dva paragrafy vztahují, ustanoveními obecné povahy, použitelnými toliko subsidiárně, tedy v rozsahu, v jakém § 8b neobsahuje zvláštní úpravu. Dlužno připomenout, že § 8a se vztahuje na informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje, zatímco § 10 se vztahuje na informace o majetkových poměrech osoby získané specifickým způsobem, a sice na základě zákonů o veřejnoprávních platebních povinnostech a sociálním zabezpečení“ (viz body 47 a 48 citovaného rozsudku). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tedy na základě systematického výkladu dospěl k závěru, že samotné znění a systematika zákona o svobodném přístupu k informacím nedává možnost, aby v případě poskytnutí informací o příjemcích veřejných prostředků bylo v každém jednotlivém případě poměřováno, zda a v jaké míře má převážet zájem na poskytnutí informace, anebo zájem na ochraně soukromí toho, o němž je informace poskytována. Výslovně přitom uvedl, že „*úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv zde vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků, ovšem s tím, že zájem na ochraně soukromí těch, o nichž je informace poskytována, zohlednil vyloučením některých okruhů informací z režimu poskytování a stanovením omezeného věcného rozsahu poskytnutých informací v případech, kdy informace poskytnuty být mají“.**

Z tohoto pohledu na systematické zařazení ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím lze podle názoru zdejšího soudu rovněž konstatovat, že není nijak pro řešení této otázky relevantní ani argument žalovaného opřený o zákon o střetu zájmů a poukazující na to, že tento zákon nepožaduje po veřejných funkcionářích uvádět v oznámení o příjmech, darech a závazcích informací o výši svého platu, což naznačuje, že na poskytování informací o platu by se tím spíše neměl vztahovat § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Nic takového ze vzájemného vztahu obou zákonů neplyne. Zákon o střetu zájmů má v první řadě užší okruh osob, na něž dopadá povinnost podávat určité informace formou oznámení o příjmech, darech a závazcích; jde pouze o veřejné funkcionáře definované pro účely zákona o střetu zájmů v § 2, zatímco § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se vztahuje na všechny osoby, jimž jsou vypláceny platy či mzdy z veřejných prostředků. Dále má zákon o střetu zájmů jiný účel než § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Účelem

zákona o střetu zájmů je prostřednictvím informačních povinností veřejných funkcionářů bránit střetu jejich soukromých zájmů se zájmem veřejným. Účelem § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím je poskytnout informace veřejnosti o tom, komu jsou poskytovány veřejné prostředky a v jaké míře, a to i v případech, kdy otázka případného střetu zájmů nevyvstává, tedy bez ohledu na postavení příjemce veřejných prostředků, čítaje v to i zaměstnance vypláceného z veřejných prostředků, v hierarchii systému veřejné správy a bez ohledu na jeho kompetence, specializaci, způsob ustanovování i náplň práce. Navíc je rozdílný i mechanismus poskytování informací podle zákona o střetu zájmů na straně jedné a zákona o svobodném přístupu k informacím na straně druhé – podle prvního z nich se informace poskytují preventivně, bez výjimky a v zákonem stanoveném standardizovaném rozsahu a poskytují se předem zákonem určenému evidenčnímu orgánu (§ 13, § 14 zákona o střetu zájmů), u něhož jsou uloženy a připraveny k případnému nahlédnutí veřejností a eventuálnímu dalšímu zpracování takto evidovaných údajů (§ 13 odst. 2 a násl. zákona o střetu zájmů). Naproti tomu podle druhého z nich až na výjimky (§ 5 odst. 1 až 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) to, zda informace vůbec bude poskytnuta, závisí pouze na okolnosti na vůli zákonodárce nezávislé, a sice na tom, zda takovou informaci žadatel vůbec bude požadovat.

Pokud žalovaný ve své argumentaci zmiňoval úmysl zákonodárce, i touto otázkou se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 55/2012 obsáhle zabýval. Dospěl přitom k závěru, že ani v intenci historického zákonodárce nelze najít důvody pro odlišný výklad. Zdejší soud pro stručnost odkazuje v této argumentaci na obsah bodů 53 až 64 zmiňovaného rozsudku. I za použití teleologického výkladu podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nelze dovodit, „že by se § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím neměl na poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků vztahovat, obecně vzato je naopak na místě zůstat práve opačný, opřený především o silný veřejný zájem na účinné veřejné kontrole nakládání prostředky ve veřejné sféře, již v soudobých podmínkách České republiky prakticky nelze docílit jinak než využitím institutu veřejného přístupu k informacím. Obecně vzato tedy platí, že informace uvedeného druhu se poskytují. Pouze výjimečně se jejich poskytnutí může odepřít, pokud, jak bude dále vyloženo, pro to existují specifické závažné důvody, které v konkrétním případě převáží nad zájmem na transparentnosti hospodaření veřejné sféry“ (srovnej bod 74 citovaného rozsudku).

Pokud jde o ústavní konformitu primátu práva na informace, jak vyplývá z výše podaného výkladu ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že kolize mezi právem na informace a právem na ochranu soukromí není v případě příjemců veřejných prostředků v podstatné míře řešitelná jinak než upřednostněním jednoho z uvedených základních práv v určité míře. Proto je nezbytné kolizi řešit přiměřeným upřednostněním jednoho z práv. Při použití testu proporcionality vymezeného v nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/94 ze dne 10. 12. 1994 Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že není patrné, že by obsah § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím trpěl z hlediska tohoto testu ústavními deficity, pokud bude jeho doslovný výklad korigován na základě principu proporcionality tak, že výjimečně, pokud veřejný zájem na transparentci hospodaření veřejné sféry je zcela marginální ve srovnání se zájmem osoby potenciálně dotčené poskytnutím informace, musí právo žadatele na poskytnutí informace ustoupit kolidujícímu právu na ochranu soukromí této osoby (k těmto úvahám lze odkázat na obsah bodů 75 až 86 citovaného rozsudku).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uplatnil rovněž námitky opírající se o možný rozpor s evropským právem. I těmito otázkami se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu obsáhle zabýval. Pro stručnost lze pro vypořádání této argumentace žalovaného odkázat na obsah bodů 87 až 95 rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 55/2012.

Z výše podaného obsahu tedy vyplývá, že § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím nedává prostor pro úvahu, zda na základě principu proporcionality informace o příjemcích veřejných prostředků poskytnout, neboť proporcionalita zásahu do práva na ochranu soukromí již byla vyřešena samotným zákonodárcem formulací ustanovení § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 8 As 55/2012 korektivní princip zásady přiměřenosti připustil pouze pro výjimečné případy, v nichž by jinak nebylo možné dosáhnout ústavní konformity aplikace ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Toto limitované užití testu proporcionality v jednotlivých případech definoval následovně:

„Z kritérií testu proporcionality... vyplývá, že v konkrétních případech nebude výjimečně možno žádostem o poskytnutí informace o platech zaměstnanců poskytovaných z veřejných prostředků vyhovět, neboť to nebude přiměřené zákonodárcem sledovanému cíli (jenž je sám o sobě, jak výše vloženo, zcela legitimní), jelikož zásah do práva na informační sebeurčení osoby, o níž budou informace poskytovány, bude v citelném nepoměru s tím, v jakých ohledech a v jaké míře může být za cenu takového zásahu dosaženo v konkrétním případě platové transparency, a tedy zajištěna kontrola hospodárnosti konkrétní oblasti veřejné sféry. Zjednodušeně řečeno lze říci, že v některých výjimečných případech nebude vzhledem ke konkrétním okolnostem cíl proporcionalní (v užším slova smyslu) negativním důsledkům spojeným s jeho dosažením. Typově vzato se bude jednat o případy, u nichž budou současně (kumulativně) splněny následující podmínky: 1) osoba, o jejíchž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

K první z podmínek je třeba zdůraznit, že musí být vždy vykládána v kontextu zásady, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků (a jakýchkoli jiných osob placených za svoji činnost nejvýznamnější povahy z veřejných prostředků) se zásadně poskytují a jen výjimečně neposkytují. V pochybnostech je tedy na místě přiklonit se k poskytnutí, a nikoli k neposkytnutí informací. Znamená to tedy, že bez dalšího je třeba poskytnout informace o platech zaměstnanců vykazujících zejména některý z následujících rysů:

- zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, tedy všech takových zaměstnanců, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance či řídí nebo metodicky vedou činnost subjektů podřízených povinnému subjektu, podléhajících jeho dohledu, jím spravovaných nebo jím fakticky ovládaných,

- zaměstnanců podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, má-li povinný subjekt taková oprávnění (např. rozhodujících o právech či povinnostech osob, provádějících dohledovou, inspekční či kontrolní činnost, autorizované měření, zkušební činnost, metodické vedení apod.), nebo zaměstnanců, kteří, ač se sami na vlastní vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoli nevýznamným způsobem ovlivnit (např. připravují podklady k rozhodování či koncepty rozhodnutí, zajišťují oběh dokumentů, zabezpečují provádění vrchnostenských činností po technické stránce nebo vykonávají jiné obdobné záležitosti v souvislosti s nimi),

- zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby (např. analýzy, plánování, informační servis, zajištění vhodného technického a organizačního zázemí, logistika, informační technologie, provoz budov a jiných zařízení povinného subjektu),

- zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu (např. poradci, osobní asistenti osob v řídicích nebo jiných důležitých pozicích, osoby s nikoli nevýznamným faktickým vlivem na tok informací uvnitř povinného subjektu či na jeho komunikaci navenek),

- zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob.

Do skupiny osob, u nichž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odepření poskytnutí informace o jejich platech, jsou-li placeny z veřejných prostředků, tak mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy (např. údržba, úklid, závodní stravování), a to samozřejmě jen za předpokladu, že nenaplní některý z výše naznačených rysů.

Účelem druhé z podmínek je zajistit, že i v případech, kdy by za běžných podmínek informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků nebylo proporcionální poskytnout, se taková informace poskytne, jsou-li v daném případě konkrétní pochybnosti o tom, že veřejné prostředky na plat zaměstnance jsou vynakládány nevhodně. Takové pochybnosti se mohou opírat o pestrý věnec skutkových důvodů, které lze jen stěží předem abstraktně charakterizovat. Toliko námátkou je možno poukázat například na situace, kdy existuje podezření, že plat je vyplácen za práci, která není ve skutečnosti vykonávána nebo je vykonávána v podstatně menší míře, než by to za normálních okolností odpovídalo dané pracovní pozici, či že vyplácený plat z nejasných důvodů podstatně vybočuje z platových poměrů obvyklých pro danou pracovní pozici.“

Z takto vymezených limitů možné aplikace principu přiměřenosti v jednotlivých případech je z hlediska nyní posuzované věci zřejmé, že v případě osob, o jejichž platových poměrech hodlal žalobce informace získat, jde nepochybně o kategorii zaměstnanců povinného subjektu, u nichž by bylo na místě poskytnout informace o platech bez dalšího, neboť se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí zcela přímo – jedná se o vedoucí odborů Úřadu městské části Praha 6. Zdejší soud proto shledal žalobu důvodnou.

Závěr o důvodnosti žalobních námitek v řízení o přezkumu rozhodnutí, jímž bylo ve svém důsledku odmítnuto poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, by měl v zásadě vést soud k postupu podle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout, nejsou-li při soudním přezkumu shledány žádné důvody pro odmítnutí žádosti. I přesto, že zdejší soud v nyní projednávané věci neshledal důvody pro odmítnutí žalobcem požadované informace, dospěl k závěru, že postup podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím nelze využít. K tomuto závěru ho vedly následující úvahy:

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 55/2012 nezabýval pouze hmotněprávními aspekty sporné věci, ale vyslovil se též k procesním aspektům svých hmotněprávních závěrů, neboť dospěl k závěru, že jím přijaté interpretační zásady pro aplikaci ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím mají i své významné procedurální dopady. Nejvyšší správní soud se zejména zabýval otázkou, do jaké míry mohou zaměstnanci povinného subjektu vlastní procesní aktivitou ovlivnit povinný subjekt v tom, zda a případně v jakém rozsahu informace o jejich platových poměrech poskytne, zejména zabránit jejímu poskytnutí, mají-li za to, že informace, která se týká jejich osoby, nemá být poskytnuta. Přitom konstatoval následující:

„Procedura poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím je postavena na zásadě, že poskytnutí informací na žádost je faktický úkon povinného subjektu, zatímco neposkytnutí informací děje se formou správního rozhodnutí, proti kterému je přípustné odvolání. Při poskytnutí informací postupuje povinný subjekt v podstatě výlučně podle zákona o svobodném přístupu k informacím, který obsahuje relativně ucelenou a komplexní procedurální úpravu odlišnou od správního řádu a který až na výjimky

(ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178) použitelnost správního řádu vylučuje ve svém § 20 odst. 4 in fine.

Z toho mimo jiné plyne i okruh osob, s nimiž povinný subjekt při poskytování informace jedná – je jím především žadatel, což plyne vcelku jednoznačně z celé procesní úpravy poskytování informací, která obecně nepředpokládá, že by v ní figuroval kdokoli jiný než žadatel a povinný subjekt. Ostatní osoby, které by mohly být poskytnutím informace dotčeny (např. osoby, kterých se poskytnutá informace týká a jež by mohly být dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení), mají práva plynoucí ze základních zásad činnosti správních orgánů. V daném kontextu se na ně tedy vztahuje především ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Z uvedeného ustanovení vyplývá především povinnost povinného subjektu informovat bez zbytečného prodlení tyto osoby, že hodlá poskytnout informace, které se jich mohou dotknout, a právo potenciálně dotčených osob se k tomu vyjádřit. Je pak na povinném subjektu, aby případně vyjádření takových osob reflektoval a vyvodil z něho eventuálně důsledky pro svůj další postup. Komunikace mezi povinným subjektem a dotyčnou osobou má probíhat tak, aby zásadně nebylo obroženo vyřízení žádosti o poskytnutí informace v zákonem stanovených lhůtách (§ 14 a 15 zákona o svobodném přístupu k informacím).

Poskytnutí informace by mohlo být podle okolností nezákonným zásahem povinného subjektu do práva tobo, o němž se informace poskytuje, na informační sebeurčení (k tomuto pojmu viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02). Povinný subjekt jedná při poskytování informace jako správní orgán (v materiálním smyslu), neboť na základě kogentní normy veřejného práva vykonává svoji pravomoc tím, že žadatelé poskytne informaci, kterou mu zákon ukládá poskytnout. Poskytne-li informaci, kterou mu zákon poskytnout neumožňuje, a zároveň takovéto poskytnutí bude představovat zásah do práv konkrétní osoby (viz zejm. poskytnutí informací v rozporu s § 8a, v rozsahu vybočujícím z rámce § 8b či v rozporu s § 9 nebo § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím), může se dotčená osoba bránit zásahovou žalobou, neboť úkon povinného subjektu spočívající v poskytnutí informací nemá povahu „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž „zásahu“ ve smyslu § 82 s. ř. s. (blíže k odlišení obou typů úkonů viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. 7 Aps 3/2008 – 98, č. 2201/2011 Sb. NSS, body 16–21).

Pokud povinný subjekt žádosti o informaci zcela nebo zčásti nevyhoví, vydává o tom rozhodnutí o odmítnutí žádosti (§ 15 zákona o svobodném přístupu k informacím), proti kterému lze podat odvolání (§ 16 téhož zákona). Ze subsidiární použitelnosti správního řádu, jak je zakotvena v § 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona o svobodném přístupu k informacím, plyne účastenství dalších osob, které by mohly být účastníky řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu kvůli svému dotčení poskytnutím informace, v řízení o vydání rozhodnutí o neposkytnutí informace či v odvolacím řízení.“

Z uvedeného právního názoru Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že osoby, jež mohou být poskytnutím požadovaných informací dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení, mají v řízení o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace postavení účastníka řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu. Žalovaný v nově otevřeném odvolacím řízení tedy musí vymezit okruh účastníků v souladu s § 27 odst. 2 správního řádu a dále se též bude řídit hmotněprávními závěry soudu, jež se týkají aplikace ustanovení § 8b zákona o ochraně osobních údajů v nyní posuzované věci.

Další důvod, který zdejší soud vedl k tomu, že nepostupoval podle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím, navazuje na body 91 a 120 citovaného rozsudku rozšířeného senátu, v nichž se konstatuje:

„Pokud by se v jednotlivých případech ukázalo, že žádosti o informace o platech poskytovaných z veřejných prostředků, jimž by jinak bylo důvodu vyhovět, mají za cíl poškodit legitímní zájmy těch, o jejichž

platech má být informováno (např. je šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči nim nenávisť apod.), lze právo na informace za striktně vymezených podmínek odeprít na základě principu zákazu zneužití práva. Rozšířený senát zde odkazuje na své usnesení ze dne 27. 5. 2010, č. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb. NSS, v němž uvedl, že „zákaz zneužití práva je pravidlo českého vnitrostátního práva, včetně práva veřejného, které vyplývá z povahy České republiky jako materiálního právního státu založeného na určitých vúdčích hodnotách, k nimž vedle úcty ke svobodě jednotlivce a ochraně lidské důstojnosti patří mimo jiné i úcta k harmonickému sociálnímu řádu tvořenému právem a odeprění ochrany jednání, které práva vědomě a záměrně využívá v rozporu s jeho smyslem a účelem. Nejvyšší správní soud podotýká, že zákaz zneužití práva je v jistém smyslu ultima ratio, a proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastního právního řádu, zejména principem právní jistoty, s nimž se - zcela logicky - nejvíce střetává.“

...

Odeprít poskytnutí by v daném konkrétním případě bylo možno pouze na základě principu zákazu zneužití práva, pokud by se ukázalo, že žádost o informace o odměně ředitele školy, již je jinak třeba bez dalšího vyhovět, má v konkrétním případě za cíl poškodit jej (např. jej šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči němu nenávisť apod.).“

V této souvislosti dlužno podotknout, že možnost zneužití práva na informace naznačil žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě a v obecné rovině ji zmínil i při soudním jednání. S ohledem na to, že tato otázka nebyla v období před vydáním citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dostatečně judikatorně řešena, nemohl se jí dosud povinný subjekt ani žalovaný zabývat. Pokud v tomto směru tedy žalovaný má nějaké podezření, je třeba, aby se touto otázkou zabýval ve světle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu nejprve sám (potažmo aby to uložil povinnému subjektu), jinak by totiž soud nahrazoval činnost správních orgánů a vybočil by z principu dělby moci.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil jak pro nezákonnost, tak pro vady řízení. Současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představují

- zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč,
- náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, účast na jednání – § 11 odst. 1 písm. a) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. V součtu činí náklady na zastoupení 6 800 Kč.

Žalobci tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným celková částka 9 800 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. července 2015

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.

Toto rozhodnutí z dne 1. července 2015, č.j. 3A 68/2012-97 na bylo právní moci dne 21. září 2015 a vykonatelnosti výrok I. dne 21. září 2015, výrok II. dne 21. října 2015. Připojení doložky provedla Markéta Matznerová dne 1. října 2015.

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: [redacted] zastoupen [redacted] advokátkou, [redacted] proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, za účasti: [redacted] bytem [redacted] bytem [redacted] o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 5. 2013, sp. zn. S-MHMP 337162/2013, č. j. PR/OKC/3/084/2013,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 16. 5. 2013, sp. zn. S-MHMP 337162/2013, č. j. PR/OKC/3/084/2013, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 9 800 Kč, a to do rukou jeho zástupkyně [redacted] advokátky.**
- III. **Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**
- IV. **Ing. arch. Bohumil Beránek, Bc. Jitka Köcherová, Bc. Ingrid Kejkrtová, JUDr. Olga Králová, Ing. Dana Charvátová, Mgr. Zdeněk Košacký, Ing. Petr Malotín, Mgr. Lukáš Kos, MBA, a Ing. Jana Janotová nejsou v tomto řízení osobami zúčastněnými na řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6,

jímž byla částečně odmítnuta žalobcová žádost o poskytnutí informací, a to v bodech 3, 4 a 7, konkrétně:

- informace požadované pod bodem 3, tj. poskytnutí konkrétní výše odsouhlasených odměn jednotlivým pracovníkům Úřadu městské části Praha 6,
- informace požadované pod bodem 4, tj. poskytnutí příloh usnesení Rady městské části Praha 6 č. 2004/12 a 2201/13,
- informace požadované pod bodem 7, tj. příkaz tajemnice č. 5/2004.

Žalobce v podané žalobě nejprve reprodukuje průběh správního řízení a poté obsáhle přebírá argumentaci z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 57/2010-79 a dovozuje, že mu náleží právo na poskytnutí požadovaných informací o odměnách poskytnutých vedoucím zaměstnancům. Žalobce rovněž odkazuje na prameny, z nichž dovozuje, že Úřad městské části Praha 6 je z hlediska svobodného přístupu k informacím problémovým povinným subjektem.

Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí obou stupňů.

Ve svém vyjádření k žalobě žalovaný předně poukazuje na nedostatek aktivní legitimace žalobce. Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. je základní podmínkou podání žaloby skutečnost, že žalobce byl zkrácen na svých právech úkonem správního orgánu, kterým se zakládají, mění nebo ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. O tuto situaci však v daném případě nejde. Napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno rozhodnutí potvrzující právní stav nastalý nikoliv z úvahy povinného subjektu, resp. žalovaného, ale ze zákona. Ani aktivní legitimace žalobce dle § 65 odst. 2 s. ř. s. není dána, neboť není zřejmé, jaká práva žalobce měla být napadeným rozhodnutím zkrácena natolik, že by to způsobilo nezákonnost uvedeného rozhodnutí. K tomu žalovaný dodává, že poskytování informací o platech zaměstnanců správních orgánů bylo Úřadem pro ochranu osobních údajů, shledáno jako závažné porušení povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., za něž lze uložit pokutu až do výše 10 000 000 Kč. Dle žalovaného by došlo k porušení ústavně garantované ochrany soukromí a poškození oprávněných zájmů dotčené osoby, „*která ani nemá právo se dozvědět, jak hrubým a vulgárním způsobem byla ochrana jejího soukromí porušena*“. Pokud povinný subjekt nevyhoví „*žádosti o osobní informace, nespáchá správní delikt, neporuší práva nevinných třetích osob, a pouze neukojí zvědavost žadatele. Škoda na lidských právech, jakož i na finančních prostředcích povinného subjektu (neexistence zákonné sankce) se tak limitně blíží nule. Hořkost žalobců nad tím, že jim nebyla poskytnuta jejich hračka, kterou tolik, tolik chtěli, dle názoru žalovaného nelze brát v úvahu*“.

Žalovaný dále konstatuje, že právo na informace je v daném případě využíváno v rozporu s deklarovaným účelem k nátlaku zaměřenému do osobní sféry zaměstnanců úřadu s jasným úmyslem působit a ovlivňovat jejich postup v rámci činnosti úřadu.

Žalovaný dovozuje, že na posuzovanou věc nedopadá § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, k čemuž žalovaný poukazuje na judikaturu Evropského soudního dvora (rozsudky C-92/09, C-93/09, C-465/00, C-138/01 a C-139/01). Žalovaný taktéž uvádí, že na základě testu proporcionality je zřejmé, že v daném případě nemůže právo žalobce na informace obstát v porovnání s právem dotčených osob na ochranu jejich soukromí.

Žalovaný navrhuje odmítnutí, popřípadě zamítnutí žaloby.

Při jednání konaném u zdejšího soudu dne 1. 7. 2015 setrvaly obě strany na svých návrzích i argumentech; důkazní návrhy nebyly vzneseny. Osoby zúčastněné na řízení se k jednání nedostavily.

Soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobcích bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), vycházejíc přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

S ohledem na to, že žalovaný zpochybnil aktivní legitimaci žalobce, musel se soud v první řadě zabývat touto otázkou.

Podle § 65 odst. 1 s. ř. s. *kdokdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.*

Dle žalovaného základní podmínkou aktivní legitimace dle § 65 odst. 1 s. ř. s. je zkrácení žalobce na jeho právech úkonem správního orgánu, kterým se zakládají, mění nebo ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. Tímto způsobem však žalovaný citované zákonné ustanovení dezinterpretuje. Z citovaného ustanovení totiž neplyne, že by aktivní legitimace byla dána zkrácením na právech žalobce, nýbrž je vázána již na pouhé tvrzení o zkrácení na právech žalobce úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti. V daném případě žalobce tvrdí své zkrácení na právu na informace rozhodnutím žalovaného, splňuje tedy základní podmínku své aktivní legitimace dle § 65 odst. 1 s. ř. s. Za těchto okolností se stává zbytečným zabývat se naplněním podmínek aktivní legitimace dle § 65 odst. 2 s. ř. s., neboť toto ustanovení je ve vztahu subsidiarity k § 65 odst. 1 s. ř. s. To znamená, že aktivní legitimace podle § 65 odst. 2 s. ř. s. může přicházet v úvahu teprve tehdy, nelze-li aktivní legitimaci dovodit z § 65 odst. 1 s. ř. s.

Soud pro úplnost konstatuje, že v případě výše zmiňované aktivní legitimace se jedná o aktivní legitimaci procesní. Aktivní legitimaci věcnou není podmíněn přístup soudu, ale pokud jde o žalobu proti rozhodnutí správního orgánu, odvíjí se od ní až otázka důvodnosti nebo nedůvodnosti žaloby (tedy nikoli již otázka přípustnosti či nepřípustnosti žaloby).

Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím *povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.*

Podle § 8b odst. 1 téhož zákona *povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky.* Podle § 8b odst. 3 *základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.*

Pokud jde o ústavněprávní rovnu věci, je třeba poukázat na čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, podle něhož jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny, a dále na čl. 17 odst. 5 Listiny základních práv a svobod, podle něhož jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon. Z hlediska případného střetu takto vymezeného práva

na informace s jinými ústavě zaručenými právy je třeba v kontextu posuzované věci poukázat na obsah čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života, a rovněž na čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě.

Z hlediska takto vymezené relevantní právní úpravy se jako jádro sporu v projednávané věci jeví otázka, zda a případně za jakých podmínek lze při postupu podle zákona o svobodném přístupu k informacím odmítnout poskytnutí informace o výši peněžitých plnění poskytovaných zaměstnanci zaměstnavatelem, který je povinným subjektem, v souvislosti s pracovněprávním vztahem, zejména informace o výši jeho platu či odměn poskytovaných za výkon práce.

Pokud jde o výklad § 8b odst. 1 a 3 zákona o svobodném přístupu k informacím ve vztahu k platovým nárokům zaměstnanců povinných subjektů, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 5. 2011, čj. 5 As 57/2010 – 79, dospěl k závěru, že zaměstnanec, jemuž je odměna za práci vyplácena z veřejných rozpočtů, je příjemcem veřejných prostředků ve smyslu § 8b odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Informace o konkrétní odměně takového konkrétního zaměstnance, a to včetně její výše, je proto povinný subjekt povinen poskytnout v rozsahu vymezeném v § 8b odst. 3 citovaného zákona. Již v tomto rozsudku Nejvyšší správní soud případnou kolizi takového postupu s právem na ochranu soukromí a osobních údajů řešil ve prospěch informační svobody, neboť uvedl, že „základní osobní údaje se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů“. K možnému střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů konstatoval, že právo na ochranu osobních údajů není neomezené, neboť podle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před „neoprávněným“ shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním údajů o své osobě. Stanoví-li zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva. Proto dospěl k závěru, že není třeba posuzovat střet práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů v posuzované věci individuálně podle všech okolností případu. V zásadě tak toto rozhodnutí stálo na implicitním předpokladu, že možný střet ústavně zaručených práv na informace a na ochranu soukromí byl vyřešen již zákonodárcem, a to ve prospěch práva na informace.

Je skutečností, že závěry zmiňovaného rozsudku ve věci sp. zn. 5 As 57/2010 nebyly v další judikatorní praxi Nejvyššího správního soudu sdíleny bez výhrad. Samotná judikatura Nejvyššího správního soudu totiž nepřímou pracovala s uplatněním principu proporcionality při aplikaci § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím (v této souvislosti lze zmínit např. rozsudky ze dne 11. 11. 2011, č. j. 4 As 40/2010-60, a ze dne 6. 12. 2012, čj. 1 As 169/2012-38). K zásadně odlišnému právnímu názoru na řešení možného střetu obou zmíněných ústavně zaručených práv dospěl posléze osmý senát Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 8 As 55/2012, přičemž vycházel z toho, že i přes úpravu obsaženou v ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím je zapotřebí v každém jednotlivém případě posuzovat přiměřenost poskytnutí informací o platových poměrech zaměstnanců povinných subjektů na základě testu proporcionality, jak byl zmíněn výše. Osmý senát proto usnesením ze dne 28. 2. 2013, č. j. 8 As 55/2012-23, předložil otázku rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu, který se k předložené otázce, a tedy i k jádru sporu v nyní posuzované věci, vyjádřil v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8 As 55/2012-62, jehož závěry zdejší soud považuje pro nyní projednávanou věc za směrodatné.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 55/2012 potvrdil základní východisko pro další úvahy, a to, že ve sporné věci jde o střet dvou základních práv podle Listiny, a sice práva na informace podle čl. 17 Listiny a práva na ochranu lidské důstojnosti, soukromí podle čl. 10 Listiny.

Jedním ze zákonů, které provádějí ústavně zaručené základní právo na informace, je zákon o svobodném přístupu k informacím. Pro nyní projednávanou věc je rozhodné, že po novelizaci provedené zákonem č. 61/2006 Sb. byla do zákona o svobodném přístupu k informacím vedle dalších změn přidána nová, výše citovaná ustanovení § 8a a § 8b. I nadále nezměněn zůstal (po novelizaci provedené zákonem č. 61/2006 Sb.) součástí zákona o svobodném přístupu k informacím jeho § 10, podle něhož *informace o majetkových poměrech osoby, která není povinným subjektem, získané na základě zákonů o daních, poplatcích, penzijním nebo zdravotním pojištění anebo sociálním zabezpečení povinný subjekt podle tohoto zákona neposkytne.*

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ze systematiky těchto ustanovení jako prvotní závěr vyvodil, že *„právní úprava poskytování informací o příjemcích veřejných prostředků je relativně samostatná a komplexní. Ustanovení § 8b odst. 1 svojí nepodmíněnou dikcí (užitím slova ‚poskytne‘ v rozkazovacím významu) naznačuje, že pro úvahu povinného subjektu, zda poskytnout informace o příjemcích veřejných prostředků, anebo ne, jsou-li splněny dále zákonem stanovené podmínky, není zásadně místo. Tyto podmínky jsou dány výčtem případů, v nichž se informace o příjemcích veřejných prostředků neposkytují (§ 8b odst. 2 zákona), z něhož a contrario plyne, že v ostatních případech se poskytují. Dále jsou dány zvláštním pravidlem o zúženém věcném rozsahu poskytnutých údajů (§ 8b odst. 3), které má zaručit, že osobní údaje o příjemci veřejných prostředků se žadatelé o informaci poskytnou jen v takové míře, o níž zákonodárce usoudil, že vhodně vyvažuje zájem na poskytnutí informace a zájem na ochraně soukromí toho, o němž je informace poskytována. Ustanovení § 8a a § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím jsou oproti tomu ve vztahu k § 8b pro účely okruhů otázek, na něž se tyto dva paragrafy vztahují, ustanoveními obecné povahy, použitelnými toliko subsidiárně, tedy v rozsahu, v jakém § 8b neobsahuje zvláštní úpravu. Dlužno připomenout, že § 8a se vztahuje na informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje, zatímco § 10 se vztahuje na informace o majetkových poměrech osoby získané specifickým způsobem, a sice na základě zákonů o veřejnoprávních platebních povinnostech a sociálním zabezpečení“* (viz body 47 a 48 citovaného rozsudku). Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu tedy na základě systematického výkladu dospěl k závěru, že samotné znění a systematika zákona o svobodném přístupu k informacím nedává možnost, aby v případě poskytnutí informací o příjemcích veřejných prostředků bylo v každém jednotlivém případě poměřováno, zda a v jaké míře má převážet zájem na poskytnutí informace, anebo zájem na ochraně soukromí toho, o němž je informace poskytována. Výslovně přitom uvedl, že *„úvahu o konkurujících si zájmech a střetu základních práv zde vyřešil již samotný zákonodárce tím, že paušálně upřednostnil právo na informace o příjemcích veřejných prostředků, ovšem s tím, že zájem na ochraně soukromí těch, o nichž je informace poskytována, zohlednil vyloučením některých okruhů informací z režimu poskytování a stanovením omezeného věcného rozsahu poskytnutých informací v případech, kdy informace poskytnuty být mají“.*

Z tohoto pohledu na systematické zařazení ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím lze podle názoru zdejšího soudu rovněž konstatovat, že není nijak pro řešení této otázky relevantní ani argument žalovaného opřený o zákon o střetu zájmů a poukazující na to, že tento zákon nepožaduje po veřejných funkcionářích uvádět v oznámení o příjmech, darech a závazcích informací o výši svého platu, což naznačuje, že na poskytování informací o platu by se tím spíše neměl vztahovat § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Nic takového ze vzájemného vztahu obou zákonů neplyne. Zákon o střetu zájmů má v první řadě užší okruh osob, na něž dopadá povinnost podávat určité informace formou oznámení o příjmech, darech a závazcích; jde pouze o veřejné funkcionáře definované pro účely zákona o střetu zájmů v § 2, zatímco § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím

se vztahuje na všechny osoby, jimž jsou vypláceny platy či mzdy z veřejných prostředků. Dále má zákon o střetu zájmů jiný účel než § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Účelem zákona o střetu zájmů je prostřednictvím informačních povinností veřejných funkcionářů bránit střetu jejich soukromých zájmů se zájmem veřejným. Účelem § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím je poskytnout informace veřejnosti o tom, komu jsou poskytovány veřejné prostředky a v jaké míře, a to i v případech, kdy otázka případného střetu zájmů nevystává, tedy bez ohledu na postavení příjemce veřejných prostředků, čítaje v to i zaměstnance vypláceného z veřejných prostředků, v hierarchii systému veřejné správy a bez ohledu na jeho kompetence, specializaci, způsob ustanovování i náplň práce. Navíc je rozdílný i mechanismus poskytování informací podle zákona o střetu zájmů na straně jedné a zákona o svobodném přístupu k informacím na straně druhé – podle prvního z nich se informace poskytují preventivně, bez výjimky a v zákonem stanoveném standardizovaném rozsahu a poskytují se předem zákonem určenému evidenčnímu orgánu (§ 13, § 14 zákona o střetu zájmů), u něhož jsou uloženy a připraveny k případnému nahlédnutí veřejností a eventuálnímu dalšímu zpracování takto evidovaných údajů (§ 13 odst. 2 a násl. zákona o střetu zájmů). Naproti tomu podle druhého z nich až na výjimky (§ 5 odst. 1 až 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) to, zda informace vůbec bude poskytnuta, závisí pouze na okolnosti na vůli zákonodárce nezávislé, a sice na tom, zda takovou informaci žadatel vůbec bude požadovat.

Pokud žalovaný ve své argumentaci zmiňoval úmysl zákonodárce, i touto otázkou se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 55/2012 obsáhle zabýval. Dospěl přitom k závěru, že ani v intenci historického zákonodárce nelze najít důvody pro odlišný výklad. Zdejší soud pro stručnost odkazuje v této argumentaci na obsah bodů 53 až 64 zmiňovaného rozsudku. I za použití teleologického výkladu podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu nelze dovodit, „že by se § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím neměl na poskytování informací o příjmech veřejných prostředků vztahovat, obecně vzato je naopak na místě závěr právě opačný, opřený především o silný veřejný zájem na účinné veřejné kontrole nakládání prostředky ve veřejné sféře, jíž v soudobých podmínkách České republiky prakticky nelze docílit jinak než využitím institutu veřejného přístupu k informacím. Obecně vzato tedy platí, že informace uvedeného druhu se poskytují. Pouze výjimečně se jejich poskytnutí může odepřít, pokud, jak bude dále vyloženo, pro to existují specifické závažné důvody, které v konkrétním případě převáží nad zájmem na transparentnosti hospodaření veřejné sféry“ (srovnej bod 74 citovaného rozsudku).

Pokud jde o ústavní konformitu primátu práva na informace, jak vyplývá z výše podaného výkladu ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím, Nejvyšší správní soud zdůraznil, že kolize mezi právem na informace a právem na ochranu soukromí není v případě příjemců veřejných prostředků v podstatné míře řešitelná jinak než upřednostněním jednoho z uvedených základních práv v určité míře. Proto je nezbytné kolizi řešit přiměřeným upřednostněním jednoho z práv. Při použití testu proporcionality vymezeného v nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 4/94 ze dne 10. 12. 1994 Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že není patrné, že by obsah § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím trpěl z hlediska tohoto testu ústavními deficity, pokud bude jeho doslovný výklad korigován na základě principu proporcionality tak, že výjimečně, pokud veřejný zájem na transparentci hospodaření veřejné sféry je zcela marginální ve srovnání se zájmem osoby potenciálně dotčené poskytnutím informace, musí právo žadatele na poskytnutí informace ustoupit kolidujícímu právu na ochranu soukromí této osoby (k těmto úvahám lze odkázat na obsah bodů 75 až 86 citovaného rozsudku).

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uplatnil rovněž námitky opírající se o možný rozpor s evropským právem. I těmito otázkami se rozšířený senát Nejvyššího správního soudu obsáhle zabýval. Pro stručnost lze pro vypořádání této argumentace žalovaného odkázat na obsah bodů 87 až 95 rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 55/2012.

Z výše podaného obsahu tedy vyplývá, že § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím nedává prostor pro úvahu, zda na základě principu proporcionality informace o příjemcích veřejných prostředků poskytnout, neboť proporcionalita zásahu do práva na ochranu soukromí již byla vyřešena samotným zákonodárcem formulací ustanovení § 8b odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Nejvyšší správní soud ve věci sp. zn. 8 As 55/2012 korektivní princip zásady přiměřenosti připustil pouze pro výjimečné případy, v nichž by jinak nebylo možné dosáhnout ústavní konformity aplikace ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím. Toto limitované užití testu proporcionality v jednotlivých případech definoval následovně:

„Z kritérií testu proporcionality... vyplývá, že v konkrétních případech nebude výjimečně možno žádostem o poskytnutí informace o platech zaměstnanců poskytovaných z veřejných prostředků vyhovět, neboť to nebude přiměřeně zákonodárcem sledovanému cíli (jenž je sám o sobě, jak výše vloženo, zcela legitimní), jelikož zásah do práva na informační sebeurčení osoby, o níž budou informace poskytovány, bude v citelném nepoměru s tím, v jakých obledech a v jaké míře může být za cenu takového zásahu dosaženo v konkrétním případě platové transparency, a tedy zajištěna kontrola hospodárnosti konkrétní oblasti veřejné sféry. Zjednodušeně řečeno lze říci, že v některých výjimečných případech nebude vzhledem ke konkrétním okolnostem cíl proporcionalní (v užším slova smyslu) negativním důsledkům spojeným s jeho dosažením. Typově vzato se bude jednat o případy, u nichž budou současně (kumulativně) splněny následující podmínky: 1) osoba, o jejíchž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

K první z podmínek je třeba zdůraznit, že musí být vždy vykládána v kontextu zásady, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků (a jakýchkoli jiných osob placených za svoji činnost nejvýznamnější povahy z veřejných prostředků) se zásadně poskytují a jen výjimečně neposkytují. V pochybnostech je tedy na místě přiklonit se k poskytnutí, a nikoli k neposkytnutí informací. Znamená to tedy, že bez dalšího je třeba poskytnout informace o platech zaměstnanců vykazujících zejména některý z následujících rysů:

- zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, tedy všech takových zaměstnanců, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance či řídí nebo metodicky vedou činnost subjektů podřízených povinnému subjektu, podléhajících jeho dohledu, jím spravovaných nebo jím fakticky ovládaných,

- zaměstnanců podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, má-li povinný subjekt taková oprávnění (např. rozhodujících o právech či povinnostech osob, provádějících dohledovou, inspekční či kontrolní činnost, autorizované měření, zkušební činnost, metodické vedení apod.), nebo zaměstnanců, kteří, ač se sami na vlastní vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoli nevýznamným způsobem ovlivnit (např. připravují podklady k rozhodování či koncepty rozhodnutí, zajišťují oběh dokumentů, zabezpečují provádění vrchnostenských činností po technické stránce nebo vykonávají jiné obdobné záležitosti v souvislosti s nimi),

- zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby (např. analýzy, plánování, informační servis, zajištění vhodného technického a organizačního zázemí, logistika, informační technologie, provoz budov a jiných zařízení povinného subjektu),

- zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu (např. poradci, osobní asistenti osob v řídicích nebo jiných důležitých pozicích, osoby s nikoli nevýznamným faktickým vlivem na tok informací uvnitř povinného subjektu či na jeho komunikaci navenek),

- zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob.

Do skupiny osob, u nichž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odepření poskytnutí informace o jejich platech, jsou-li placeny z veřejných prostředků, tak mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy (např. údržba, úklid, závodní stravování), a to samozřejmě jen za předpokladu, že nenaplní některý z výše naznačených rysů.

Účelem druhé z podmínek je zajistit, že i v případech, kdy by za běžných podmínek informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků nebylo proporcionální poskytnout, se taková informace poskytne, jsou-li v daném případě konkrétní pochybnosti o tom, že veřejné prostředky na plat zaměstnance jsou vynakládány nevhodně. Takové pochybnosti se mohou opírat o pestrý věnec skutkových důvodů, které lze jen stěží předem abstraktně charakterizovat. Toliko namátkou je možno poukázat například na situace, kdy existuje podezření, že plat je vyplácen za práci, která není ve skutečnosti vykonávána nebo je vykonávána v podstatně menší míře, než by to za normálních okolností odpovídalo dané pracovní pozici, či že vyplácený plat z nejasných důvodů podstatně vybočuje z platových poměrů obvyklých pro danou pracovní pozici.“

Z takto vymezených limitů možné aplikace principu přiměřenosti v jednotlivých případech je z hlediska nyní posuzované věci zřejmé, že v případě osob, o jejichž platových poměrech hodlal žalobce informace získat, jde nepochybně o kategorii zaměstnanců povinného subjektu, u nichž by bylo na místě poskytnout informace o platech bez dalšího, neboť se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí zcela přímo – jedná se o vedoucí zaměstnance Úřadu městské části Praha 6. Pokud tedy požadoval žalobce pod bodem 3 své žádosti po povinném subjektu poskytnutí konkrétní výše odsouhlasených odměn jednotlivým vedoucím pracovníkům Úřadu městské části Praha 6, je v této části jeho žaloba důvodná.

Částečně důvodná je též v části týkající se neposkytnutých informací požadovaných pod bodem 4, tj. poskytnutí příloh usnesení Rady městské části Praha 6 č. 2004/12 a 2201/13. Povinný subjekt ve svém rozhodnutí konstatoval, že přílohou těchto usnesení je důvodová zpráva, která se skládá se tří částí: 1) z veřejné, která je zveřejněna na webových stránkách (v tomto rozsahu byla žalobci informace povinným subjektem poskytnuta), 2) neveřejné, která obsahuje údaje požadované pod bodem 3 žádosti (v tomto rozsahu nebyla žalobci informace poskytnuta), 3) z ústní důvodové zprávy, která hodnotí jednotlivé vedoucí pracovníky (v tomto rozsahu nebyla informace žalobci poskytnuta). Jestliže soud shledal důvodnou žalobu ve vztahu k bodu 3 žalobcovy žádosti, návazně ji musel shledat důvodnou i ve vztahu k neveřejné části zmíněné důvodové zprávy, která obsahuje tytéž údaje jako údaje požadované pod bodem 3 žádosti.

Pokud jde o ústní důvodovou zprávu, která hodnotí jednotlivé vedoucí pracovníky, v tomto rozsahu nevznášá žalobce v podané žalobě žádné konkrétní námítky, nemůže se proto jednat o soudem projednatelný žalobní bod. Totéž platí o informaci požadované pod bodem 7 žalobcovy žádosti (příkaz tajemnice č. 5/2004); ani v tomto případě žalobce neuplatňuje v podané žalobě žádné konkrétní námítky a rovněž se nemůže jednat o soudem projednatelný žalobní bod.

Závěr o (částečné) důvodnosti žalobních námitek v řízení o přezkumu rozhodnutí, jímž bylo ve svém důsledku odmítnuto poskytnutí informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, by měl v zásadě vést soud k postupu podle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované

informace poskytnout, nejsou-li při soudním přezkumu shledány žádné důvody pro odmítnutí žádosti. I přesto, že zdejší soud v nyní projednávané věci neshledal důvody pro odmítnutí žalobcem požadované informace, dospěl k závěru, že postup podle § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím nelze využít. K tomuto závěru ho vedly následující úvahy:

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 55/2012 nezabýval pouze hmotněprávními aspekty sporné věci, ale vyslovil se též k procesním aspektům svých hmotněprávních závěrů, neboť dospěl k závěru, že jím přijaté interpretační zásady pro aplikaci ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím mají i své významné procedurální dopady. Nejvyšší správní soud se zejména zabýval otázkou, do jaké míry mohou zaměstnanci povinného subjektu vlastní procesní aktivitou ovlivnit povinný subjekt v tom, zda a případně v jakém rozsahu informace o jejich platových poměrech poskytne, zejména zabránit jejímu poskytnutí, mají-li za to, že informace, která se týká jejich osoby, nemá být poskytnuta. Přitom konstatoval následující:

„Procedura poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím je postavena na zásadě, že poskytnutí informací na žádost je faktický úkon povinného subjektu, zatímco neposkytnutí informací děje se formou správního rozhodnutí, proti kterému je přípustné odvolání. Při poskytnutí informací postupuje povinný subjekt v podstatě výlučně podle zákona o svobodném přístupu k informacím, který obsahuje relativně ucelenou a komplexní procedurální úpravu odlišnou od správního řádu a který až na výjimky (ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a ustanovení § 178) použitelnost správního řádu vylučuje ve svém § 20 odst. 4 in fine.

Z toho mimo jiné plyne i okruh osob, s nimiž povinný subjekt při poskytování informace jedná – je jím především žadatel, což plyne vcelku jednoznačně z celé procesní úpravy poskytování informací, která obecně nepředpokládá, že by v ní figuroval kdokoli jiný než žadatel a povinný subjekt. Ostatní osoby, které by mohly být poskytnutím informace dotčeny (např. osoby, kterých se poskytnutá informace týká a jež by mohly být dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení), mají práva plynoucí ze základních zásad činnosti správních orgánů. V daném kontextu se na ně tedy vztahuje především ustanovení § 4 odst. 4 správního řádu, podle něhož správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. Z uvedeného ustanovení vyplývá především povinnost povinného subjektu informovat bez zbytečného prodlení tyto osoby, že hodlá poskytnout informace, které se jich mohou dotknout, a právo potenciálně dotčených osob se k tomu vyjádřit. Je pak na povinném subjektu, aby případně vyjádření takových osob reflektoval a vyvodil z něho eventuálně důsledky pro svůj další postup. Komunikace mezi povinným subjektem a dotčenou osobou má probíhat tak, aby zásadně nebylo ohroženo vyřízení žádosti o poskytnutí informace v zákonem stanovených lhůtách (§ 14 a 15 zákona o svobodném přístupu k informacím).

Poskytnutí informace by mohlo být podle okolností nezákonným zásahem povinného subjektu do práva toho, o němž se informace poskytuje, na informační sebeurčení (k tomuto pojmu viz např. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02). Povinný subjekt jedná při poskytování informace jako správní orgán (v materiálním smyslu), neboť na základě kogentní normy veřejného práva vykonává svoji pravomoc tím, že žadateli poskytne informaci, kterou mu zákon ukládá poskytnout. Poskytne-li informaci, kterou mu zákon poskytnout neumožňuje, a zároveň takovéto poskytnutí bude představovat zásah do práv konkrétní osoby (viz zejm. poskytnutí informací v rozporu s § 8a, v rozsahu vybočujícím z rámce § 8b či v rozporu s § 9 nebo § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím), může se dotčená osoba bránit zásahovou žalobou, neboť úkon povinného subjektu spočívající v poskytnutí informací nemá povahu „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž „zásah“ ve smyslu § 82 s. ř. s. (blíže k odlišení obou typů úkonů viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. 7 Aps 3/2008 – 98, č. 2201/2011 Sb. NSS, body 16-21).

Pokud povinný subjekt žádosti o informaci zcela nebo zčásti nevyhoví, vydává o tom rozhodnutí o odmítnutí žádosti (§ 15 zákona o svobodném přístupu k informacím), proti kterému lze podat odvolání (§ 16 téhož zákona). Ze subsidiární použitelnosti správního řádu, jak je zakotvena v § 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona o svobodném přístupu k informacím, plyne účastenství dalších osob, které by mohly být účastníky řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu kvůli svému dotčení poskytnutím informace, v řízení o vydání rozhodnutí o neposkytnutí informace či v odvolacím řízení.“

Z uvedeného právního názoru Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že osoby, jež mohou být poskytnutím požadovaných informací dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení, mají v řízení o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace postavení účastníka řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu. Žalovaný v nově otevřeném odvolacím řízení tedy musí vymezit okruh účastníků v souladu s § 27 odst. 2 správního řádu a dále se též bude řídit hmotněprávními závěry soudu, jež se týkají aplikace ustanovení § 8b zákona o ochraně osobních údajů v nyní posuzované věci.

Další důvod, který zdejší soud vedl k tomu, že nepostupoval podle § 16 odst. 4 věty druhé zákona o svobodném přístupu k informacím, navazuje na body 91 a 120 citovaného rozsudku rozšířeného senátu, v nichž se konstatuje:

„Pokud by se v jednotlivých případech ukázalo, že žádosti o informace o platech poskytovaných z veřejných prostředků, jimž by jinak bylo důvodu vyhovět, mají za cíl poškodit legitimní zájmy těch, o jejichž platech má být informováno (např. je šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči nim nenávisť apod.), lze právo na informace za striktně vymezených podmínek odeprít na základě principu zákazu zneužití práva. Rozšířený senát zde odkazuje na své usnesení ze dne 27. 5. 2010, č. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb. NSS, v němž uvedl, že „zákaz zneužití práva je pravidlo českého vnitrostátního práva, včetně práva veřejného, které vyplývá z povahy České republiky jako materiálního právního státu založeného na určitých vúdčích hodnotách, k nimž vedle úcty ke svobodě jednotlivce a ochraně lidské důstojnosti patří mimo jiné i úcta ke harmonickému sociálnímu řádu tvořenému právem a odeprění ochrany jednání, které práva vědomě a záměrně využívá v rozporu s jeho smyslem a účelem. Nejvyšší správní soud podotýká, že zákaz zneužití práva je v jistém smyslu ultima ratio, a proto musí být uplatňován nanejvýš restriktivně a za pedivého poměření s jinými obdobně důležitými principy vlastními právnímu řádu, zejména principem právní jistoty, s nimž se - zcela logicky - nejvíce střetává.“

...

Odeprít poskytnutí by v daném konkrétním případě bylo možno pouze na základě principu zákazu zneužití práva, pokud by se ukázalo, že žádost o informace o odměně ředitele školy, jíž je jinak třeba bez dalšího vyhovět, má v konkrétním případě za cíl poškodit jej (např. jej šikanovat, vydírat, vyprovokovat vůči němu nenávisť apod.).“

V této souvislosti dlužno podotknout, že možnost zneužití práva na informace uvedl ve vztahu k posuzované věci žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě. S ohledem na to, že tato otázka nebyla v období před vydáním citovaného rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dostatečně judikatorně řešena, nemohl se jí dosud povinný subjekt ani žalovaný zabývat. Pokud v tomto směru tedy žalovaný má nějaké podezření, je třeba, aby se touto otázkou zabýval ve světle citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu nejprve sám (potažmo aby to uložil povinnému subjektu), jinak by totiž soud nahrazoval činnost správních orgánů a vybočil by z principu dělby moci.

Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 věta první s. ř. s. zrušil jak pro nezákonnost, tak pro vady řízení. Současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).

V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představují

- zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč,
- náklady na zastoupení advokátem za dva úkony právní služby [příprava a převzetí zastoupení, účast na jednání – § 11 odst. 1 písm. a) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. V součtu činí náklady na zastoupení 6 800 Kč.

Žalobci tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným celková částka 9 800 Kč.

Výrok náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení je odůvodněn § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož mají osoby zúčastněné na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jim vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jim soud uložil. V daném případě však osobám zúčastněným na řízení nebyla soudem uložena žádná povinnost.

Pokud jde o IV. výrok, v němž soud vyslovil, že jmenované osoby nejsou v nynějším řízení osobami zúčastněnými na řízení, vyšel soud z toho, že všem jmenovaným osobám byla výzva k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení doručena dne 20. 4. 2015, přičemž k oznámení, že budou uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení, soud stanovil lhůtu 10 dnů od doručení vyrozumění. Stanovená lhůta uplynula dne 30. 4. 2015. Všechny jmenované osoby však soudu podaly do datové schránky společné oznámení o uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení až dne 18. 5. 2015, tedy po uplynutí soudem stanovené lhůty. Zmešká-li subjekt domáhající se procesního postavení osoby zúčastněné na řízení lhůtu stanovenou soudem podle § 34 odst. 2 věty druhé s. ř. s., nesplní formální podmínku pro to, aby se stal osobou zúčastněnou na řízení, a osobou zúčastněnou na řízení není (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2010, č. j. 7 As 70/2009-190, publ. pod č. 2341/2011 Sb. NSS).

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej

zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 1. července 2015

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.

Toto rozhodnutí ze dne 1. července 2015, č.j. 3A 80/2013-97 nabylo právní moci dne 21. září 2015 a vykonatelnosti výrok I.,III.,IV. dne 21. září 2015, výrok II. dne 21. října 2015. Připojení doložky provedla Markéta Matznerová dne 1. října 2015.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce [redacted] bytem [redacted] zastoupeného [redacted] advokátkou se sídlem [redacted] proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 12. 3. 2013, č. j. PR/OKC/3/045/2013, sp. zn. S-MHMP 146303/2013 OKC

t a k t o:

I.

Rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 12. 3. 2013, č. j. PR/OKC/3/045/2013, sp. zn. S-MHMP 146303/2013 OKC a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 15. 2. 2013, č. j. MCP6 009711/2012 se z r u š u j í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 9.800,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce [redacted] advokátky.

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 12. 3. 2013, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 15. 2. 2013, č. j.

MCP6009711/2013, o odmítnutí části žádosti žalobce o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v podané žalobě stručně shrnul dosavadní průběh řízení, v němž podal dne 1. 2. 2013 žádost o poskytnutí informací, Úřad městské části Praha 6 vydal rozhodnutí o odmítnutí části žádosti dne 15. 2. 2013, dne 24. 2. 2013 proti němu podal žadatel odvolání do části, v níž bylo rozhodnuto o odmítnutí části žádosti. Toto rozhodnutí o odvolání následně žalobce napadl podanou žalobou.

Žalobce poukázal na to, že k žádosti ze dne 1. 2. 2013 odmítl povinný subjekt poskytnout informace k bodu č. 3 a č. 4 žádosti, v nichž se žalobce do máhal poskytnutí konkrétní výše odsouhlasených odměn, přiznaných jednotlivým vedoucím pracovníkům Úřadu městské části Praha 6 a poskytnutí příloh usnesení ze dne 19. 12. 2012, č. 2004/12.

Pokud jde o bod č. 3 žádosti, neposkytnutí informací o konkrétních výších odsouhlasených odměn jednotlivým vedoucím pracovníkům zdůvodnil povinný subjekt ochranou soukromí osob, které odměnu obdržely. Ochrana je směřována vůči neoprávněnému nakládání s osobními údaji. Zákon o svobodném přístupu k informacím přímo uvádí, že se výše poskytnutých veřejných prostředků má poskytnout, nejde o neoprávněný požadavek na informace a nejde tedy ani o nepřiměřený zásah do soukromí osob. Žádost o informace byla plnohodnotně zdůvodněna, včetně odkazu na relevantní dokumenty, poskytnutí informací má mít podle názoru žalobce značný přínos pro transparentnost a ochranu kvalitního výkonu veřejné služby. Test proporcionality podle názoru žalobce nebylo vůbec potřeba provádět, navíc byl proveden nesprávně. Rozdíly mezi jednotlivými příjemci veřejných prostředků nebyly v testu nijak zohledněny, závěry povinného subjektu jsou zcela chybné a informace o odměnách měly být poskytnuty. Povinný subjekt i nadřízený správní orgán neoprávněně odepírají žalobci právo na informace a neuvádějí žádné skutečnosti, kterými by se dostatečně vypořádali s důvody pro odmítnutí části žádosti či pro potvrzení rozhodnutí prvoinstančního orgánu. Podle názoru žalobce se v daném případě nejedná o osoby, u nichž v souvislosti s jejich pracovním zařazením převažuje ochrana jejich osobních údajů nad veřejným zájmem, naopak s ohledem na závažnost celé situace je namístě, aby veřejnosti byla umožněna kontrola hospodaření s veřejnými prostředky, neboť kvalita či nekvalitnost jejich práce, nedostatky a chyby jsou velmi závažné. Pokud zaměstnanec odvádí kvalitní práci a podává skutečně nadstandardní výkony, pak nemůže být žádnému tlaku veřejnosti vystaven ani v případě, že by byla výše jeho odměn pravidelně zveřejňována. Veřejnost nebude mít důvodu namítat něčeho vůči tomu, aby kvalitně pracující zaměstnanec za svůj nadstandardní výkon obdržel odpovídající odměnu. Pokud zaměstnanec vykazuje chyby a nedostatky, jaké jsou vytýkány v tomto konkrétním případě, pak se o nátlak jednat nemůže a nejde o nepřiměřený zásah do osobnostních práv dotčených osob.

K odmítnutí části žádosti o poskytnutí informací podle bodu č. 4, v němž žalobce požadoval poskytnutí příloh usnesení ze dne 19. 12. 2012, žalobce namítl, že povinný subjekt této části vyhověl pouze částečně. Požadované informace obsahují informace, které žalobce požadoval v bodě č. 3, proto část informací požadovaných v tomto bodě žalobci poskytnuta nebyla. Žalobce i v tomto bodě poukazuje na to, že informace měly být poskytnuty, došlo k upření práva na informace a nejedná se o výlučný vztah, jak povinný subjekt popsál, když uvedl, že část informací nebyla poskytnuta proto, že se informace vztahují výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Žalobce má za to, že odměny byly vyplaceny z veřejných prostředků a za činnosti, které se týkají nejen úřadu, ale i osob, pro které úřad pracuje a o výlučný vztah se proto nejedná.

Žalobce vyjádřil v podané žalobě přesvědčení, že v tomto konkrétním případě je dán nárok na poskytnutí informací i podle bodu č. 3 a č. 4 žádosti, že došlo ke zkrácení práv žalobce jako účastníka správního řízení (ať již nesprávným postupem správního úřadu či nesprávnou aplikací a výkladem zákona) a z nich plynoucí nesprávný právní závěr.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud podanou žalobu odmítl pro nedostatek aktivní legitimace žalobce s tím, že žalobce není legitimován podle ustanovení § 65 odstavec 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), neboť napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno deklaratorní rozhodnutí, po tvrzení právního stavu, nastalý nikoli z úvahy po vinném subjektu, ale nastalý ze zákona a žalobce tak nebyl zkrácen na svých právech úkonem či rozhodnutím správního úřadu. Žalobce není legitimován ani podle ustanovení § 65 odstavec 2 s. ř. s., neboť není zřejmé, jaká jeho práva měla být vydaným rozhodnutím zkrácena natolik, že by to způsobovalo nezákonnost rozhodnutí.

Žalovaný namítl, že poskytování informací o platech zaměstnanců správních orgánů bylo Úřadem pro ochranu osobních údajů shledáno závažným porušením povinnosti podle ustanovení § 5 odstavec 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Poskytování takových informací bylo shledáno zjevně protiprávním a nezákonným postupem.

Informace, které žalobci nebyly poskytnuty, se týkaly vyplacených odměn, přiznaných jednotlivým vedoucím pracovníkům Úřadu městské části Praha 6. Takové informace podle názoru žalovaného poskytnout nelze a ze žaloby nijak nevyplývá, že by žalobce jakýmkoli způsobem prokázal, že se jej požadované informace dotýkají a že nejde o výlučný vztah, jak v podané žalobě uvedl.

Žalovaný poukázal na to, že právo na informace je v daném případě využíváno v rozporu s jeho deklaratorním účelem k nátlaku, zaměřenému do osobní sféry zaměstnanců úřadu s jasným úmyslem působit a ovlivňovat jejich postup v rámci činnosti úřadu. Žalovaný proto argumentuje článkem 4 odstavec 4 Listiny základních práv a svobod, podle něhož omezení základních práv a svobod nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro která byla stanovena. Žalovaný uznává, že veřejnost má právo na informace o nakládání s veřejnými prostředky i v oblasti výdajů na zaměstnance, neboť toto právo je zakotveno přímo v Listině základních práv a svobod i v zákoně o svobodném přístupu k informacím. Toto právo však musí mít své hranice, a pokud by jeho uplatnění znamenalo nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob, je nutné dát přednost ochraně tohoto práva, jak to učinil povinný subjekt v daném případě, neboť se v provedeném testu proporcionality ukázalo jako silnější. Žalovaný proto došel k závěru, že ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje na informace o výši platu a odměn zaměstnanců územního samosprávného celku. Pokud by přesto byly takové informace podle tohoto ustanovení poskytnuty bez výslovného souhlasu dotčených osob, došlo by k porušení ustanovení § 5 a 10 zákona o ochraně osobních údajů i ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť právo na ochranu soukromí má v tomto případě přednost před právem na informace. Povinný subjekt takový souhlas od dotčených osob neobdržel, není tedy možné žádosti vyhovět a požadované informace poskytnout.

Závěrem svého vyjádření žalovaný poukázal na to, že žalobce napadá rozhodnutí žalovaného, v dané v odvolacím řízení, proto je třeba akcentovat ustanovení § 89 odstavec 2

zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, z něhož vyplývá odvolacímu orgánu povinnost přezkoumávat odvoláním napadené rozhodnutí na základě rozsahu odvolání. Žalobce v daném případě podal odvolání, které neobsahovalo žádné relevantní důvody, pro které by měl žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí povinného subjektu zrušit a podanému odvolání vyhovět. Proto žalovaný i nadále trvá na tom, že žalované rozhodnutí vydal správně a v souladu se zákonem.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 12. 11. 2015 zástupkyně žalobce poukázala na vývoj názoru na uvedenou právní problematiku, zejména odkázala na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8As 55/2012 – 62, podle něhož se informace o výši vyplácených platů a odměn zaměstnanců placených z veřejných prostředků zásadně poskytují, nejedná se o šikanózní výkon práva ani o zneužití práva na informace.

Zástupce žalovaného správního úřadu poukázal na to, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy zmíněné rozhodnutí nebylo vydáno a jím vyjádřený pohled nebyl povinným subjektům znám, pravidla byla nastolena až rok po té. Žalovaný má za to, že rozhodnutí bylo vydáno po právu, nicméně pro případ, že by soud shledal potřebu napadené rozhodnutí zrušit, žalovaný požaduje, aby povinnému subjektu byla zachována možnost vypořádat se v novém rozhodnutí s námitkami ke způsobu, jakým žalobce realizuje svá práva na informace podle zákona č. 106/1999 Sb.

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Žádostí ze dne 1. 2. 2013 požadoval žalobce poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., kdy se konkrétně domáhal:

- 1) Poskytnutí přehledu konkrétních mimořádných úkolů, o kterých se zmiňuje usnesení Rady městské části Praha 6 č. 2004/12 ze dne 19. prosince 2012,
- 2) Poskytnutí celkové výše odměn navržených v usnesení č. 2004/12 ze dne 19. prosince 2012,
- 3) Poskytnutí konkrétní výše odsouhlasených odměn přiznaných jednotlivým vedoucím pracovníkům ÚMČ Praha 6 (ve vztahu k usnesení č. 2004/12 ze dne 19. prosince 2012)
- 4) Poskytnutí příloh usnesení č. 2004/12 ze dne 19. prosince 2012,
- 5) Poskytnutí informace o tom, zda a jakým způsobem byla Rada městské části Praha 6 informována o tom, že bylo u ÚMČ Praha 6 opakovaně zjištěno porušování zákonů (zejména zákona č. 106/1999 Sb. a zákona č. 500/2004 Sb.) a další nesprávné úřední postupy,
- 6) Poskytnutí informace o tom, zda a jakým způsobem byla Rada městské části Praha 6 informována o tom, že z ÚMČ Praha 6 byly a stále jsou opakovaně odesílány písemnosti s nadměrným výskytem chyb, které nadměrně zatěžovaly a stále nadměrně zatěžují adresáty a snižují důvěryhodnost ÚMČ Praha 6.

Úřad městské části Praha 6 rozhodnutím ze dne 15. 2. 2013, č. j. MCP6009711/2013, rozhodl o odmítnutí části žádosti o informace, podané podle zákona č. 106/1999 Sb., kdy žádosti uvedené pod bodem 1 bylo vyhověno, informace byla žalobci poskytnuta, taktéž žádosti uvedené pod bodem 2 bylo vyhověno a informace byla poskytnuta, žádosti uvedené pod bodem 3 vyhověno nebylo, informace se neposkytla, žádosti uvedené pod bodem 4 se vyhovuje pouze částečně a žádosti uvedené pod body 5 a 6 se vyhovuje a informace byly poskytnuty. K bodu 3 žádosti povinný subjekt uvedl, že poskytnutí informace o výši odměn vyplacených jednotlivým zaměstnancům, kteří pobírají odměnu za práci z veřejných prostředků, není schopno dosáhnout zamýšleného cíle, tj. kontroly vynakládání veřejných prostředků a naopak by zveřejnění informací znamenalo nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob.

Proti uvedenému rozhodnutí o částečném odepření informací podal žalobce dne 24. 2. 2013 včasné odvolání, v němž namítl, že závěry povinného subjektu ohledně provedení testu proporcionality jsou chybné, informace o odměnách měly být poskytnuty a došlo k upření práva na informace v důsledku nesprávného pochopení zákona a jeho nesprávného výkladu.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 12. 3. 2012, č. j. S-MHMP 146303/2013, jímž rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí části žádosti žadatele o poskytnutí informace potvrdil a odvolání podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu zamítl se závěrem, že povinný subjekt se dostatečně vypořádal s důvody částečného neposkytnutí informací, ve svém odůvodnění k jednotlivým rozhodnutím velmi obsáhle uvedl důvody, které ho k tomuto závěru vedly, a proto bylo rozhodnuto, jak odvolací správní úřad ve výroku svého rozhodnutí uvedl.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s. ř. s.).

Soud vycházel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění platném a účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále zákon č. 106/1999 Sb.), informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb., ve znění účinném do dne 31. 3. 2012, povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Podle ustanovení § 8b odstavec 2 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění do dne 31. 3. 2012, se ustanovení odstavce 1 nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. Základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

Podle článku 10 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Podle článku 17 odstavec 1 Listiny základních práv a svobod svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny. Podle článku 17 odstavec 5 Listiny základních práv a svobod jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Soud věc posoudil takto:

Právo na přístup k informacím je základním politickým právem, zakotveným v ústavním pořádku České republiky v článku 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina). Podle článku 17 odstavec 1 Listiny jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení má každý právo svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Podle odstavce 4 přitom svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Konečně podle odstavce 5 uvedeného ustanovení jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Právním předpisem *de facto* provádějícím citované ustanovení Listiny je zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž v ustanovení § 2 odstavec 1 vymezil osobní působnost dané úpravy tak, že povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Jádrem sporu v dané věci je, zda za příjemce veřejných prostředků ve smyslu ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. lze považovat zaměstnance veřejné správy, respektive zda je možno poskytnout informaci o jeho platu, a niž by se jednalo o konflikt s právem na ochranu soukromí, respektive v konkrétní podobě se zákonem na ochranu osobních údajů.

K dané problematice se ve svém rozsudku ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5As 57/2010 - 79, dostupném na www.nssoud.cz, vyjádřil Nejvyšší správní soud, když mj. uvedl: „Podle ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Toto ustanovení představuje zákonnou výlukou z obecného pravidla obsaženého v ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Z uvedeného vyplývá, že základní osobní údaje (blíže specifikované v ustanovení § 8b odstavec 3 zákona o svobodném přístupu k informacím - viz níže) se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů. Podle ustanovení § 8b odstavec 2 zákona o svobodném přístupu k informacím ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. (...) Tato „výlukou z výluky“ svědčí o přesvědčení zákonodárce, že pokud by nebylo v zákoně o svobodném přístupu k informacím obsaženo ustanovení § 8b odstavec 2, bylo by třeba poskytnout základní osobní údaje i o každé osobě, které je poskytován starobní, invalidní, vdovský, vdovecký či sirotčí důchod, které je poskytnuta péče

hrazená z veřejného zdravotního pojištění, které je poskytnuta některá z dávek státní sociální podpory, z dávek sociální péče, z dávek péče pro těžce zdravotně postižené občany, které je poskytnuto hmotné zabezpečení v nezaměstnanosti, které je poskytnuta státní podpora stavebního spoření či které je poskytnuta státní pomoc při obnově území. Lze tak logicky usoudit, že pod pojem „příjemce veřejných prostředků“ zahrnul zákonodárce v ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím velice široký okruh osob. Pokládá-li pak za tyto osoby i veškeré důchodce, veškeré osoby sociálně slabé, veškeré účastníky stavebního spoření se státní podporou, atd., je nutno uvedený pojem vyložit tak, že „příjemcem veřejných prostředků“ je podle ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jakákoli osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Zaměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „příjemcem veřejných prostředků“. Zbývá zodpovědět otázku, zda údaj o výši odměny zaměstnance veřejné správy lze poskytnout žadateli jako „základní osobní údaj“ ve smyslu ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle ustanovení § 8b odstavec 3 zákona o svobodném přístupu k informacím základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnu pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Zákon tedy výslovně stanoví, že výše poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením osoby, které byly poskytnuty (spolu s dalšími údaji uvedenými v ustanovení § 8b odstavec 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) jsou údaji, které povinný subjekt žadateli poskytne. (...) Co do střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů Nejvyšší správní soud konstatuje, že právo na ochranu osobních údajů není neomezené, když článek 10 odstavec 3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním údajů o své osobě. Stanoví-li pak zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva, tj. o poskytnutí oprávněné.“

Ze s hora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku provedl výklad pojmu „příjemce veřejných prostředků“ a s ohledem na výluky z výluky v ustanovení § 8b odstavec 2 zákona č. 106/1999 Sb. dospěl k závěru, že „příjemcem veřejných prostředků“ je jakákoliv osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Zaměstnanec veřejné správy je nepochybně vyplácen plat z veřejných prostředků, nadto je jeho plat určován na základě platových výměrů, které v zásadě odráží dosažené vzdělání, platovou třídu a délku praxe, jedná se tedy o informaci do určité míry odvoditelnou z obecných právních předpisů. Následně Nejvyšší správní soud učinil závěr, že stanoví-li zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí oprávněné. Vzhledem k tomuto závěru Nejvyšší správní soud střet dvou ústavně chráněných práv – práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů – více neřešil, neboť se tato otázka právě vzhledem k závěru, že jde o oprávněné poskytnutí osobních údajů, stala bezpředmětnou.

Při posuzování důvodnosti podané žaloby vycházel Městský soud v Praze také ze závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, obsažených v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8As 55/2012 - 62, dostupném rovněž na www.nssoud.cz. V tomto rozsudku rozšířený senát NSS uvedl:

Z kritérií testu proporcionality, jak jej vyžaduje český ústavní pořádek i právo Evropské unie, zejména rozsudek Soudního dvora ve věci Österreichischer Rundfunk, vyplývá, že v konkrétních případech nebude výjimečně možno žádostem o poskytnutí informace o platech zaměstnanců poskytovaných z veřejných prostředků vyhovět, neboť to nebude přiměřené zákonodárcem sledovanému cíli (...), jelikož zásah do práva na informační sebeurčení osoby, o níž budou informace poskytovány, bude v citelném nepoměru s tím, v jakých ohledech a v jaké míře může být za cenu takového zásahu dosaženo v konkrétním případě platové transparency, a tedy zajištěna kontrola hospodárnosti konkrétní oblasti veřejné sféry. Zjednodušeně řečeno lze říci, že v některých výjimečných případech nebude vzhledem ke konkrétním okolnostem cíl proporcionální (v užším slova smyslu) negativním důsledkům spojeným s jeho dosažením. Typově vzato se bude jednat o případy, u nichž budou současně (kumulativně) splněny následující podmínky: 1) osoba, o jejíchž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevytvářejí konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

K první z podmínek je třeba zdůraznit, že musí být vždy vykládána v kontextu zásady, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků (a jakýchkoli jiných osob placených za svoji činnost nejrůznější povahy z veřejných prostředků ...) se zásadně poskytují a jen výjimečně neposkytují. V pochybnostech je tedy na místě přiklonit se k poskytnutí, a nikoli k neposkytnutí informací. Znamená to tedy, že bez dalšího je třeba poskytnout informace o platech zaměstnanců vykazujících zejména některý z následujících rysů:

- zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, tedy všech takových zaměstnanců, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance či řídí nebo metodicky vedou činnost subjektů podřízených povinnému subjektu, podléhajících jeho dohledu, jím spravovaných nebo jím fakticky ovládaných,*
- zaměstnanců podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, má-li povinný subjekt taková oprávnění (např. rozhodujících o právech či povinnostech osob, provádějících dohledovou, inspekční či kontrolní činnost, autorizované měření, zkušební činnost, metodické vedení apod.), nebo zaměstnanců, kteří, ač se sami na vlastní vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoli nevýznamným způsobem ovlivnit (např. připravují podklady k rozhodování či koncepty rozhodnutí, zajišťují oběh dokumentů, zabezpečují provádění vrchnostenských činností po technické stránce nebo vykonávají jiné obdobné záležitosti v souvislosti s nimi),*
- zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby (analýzy, plánování, informační servis, zajištění vhodného technického a organizačního zázemí, logistika, informační technologie, provoz budov a jiných zařízení povinného subjektu),*
- zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu (poradci, osobní asistenti osob v řídicích nebo jiných důležitých pozicích, osoby s nikoli nevýznamným faktickým vlivem na tok informací uvnitř povinného subjektu či na jeho komunikaci navenek),*

- *zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob.*

Do skupiny osob, u nichž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odepření poskytnutí informace o jejich platech, jsou-li placeny z veřejných prostředků, tak mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy (např. údržba, úklid, závodní stravování), a to samozřejmě jen za předpokladu, že nenaplní některý z výše naznačených rysů.

Účelem druhé z podmínek je zajistit, že i v případech, kdy by za běžných podmínek informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků nebylo proporcionální poskytnout, se taková informace poskytne, jsou-li v daném případě konkrétní pochybnosti o tom, že veřejné prostředky na plat zaměstnance jsou vynakládány nevhodně. Takové pochybnosti se mohou opírat o pestrý věnec skutkových důvodů, které lze jen stěží předem abstraktně charakterizovat. Toliko namátkou je možno poukázat například na situace, kdy existuje podezření, že plat je vyplácen za práci, která není ve skutečnosti vykonávána nebo je vykonávána v podstatně menší míře, než by to za normálních okolností odpovídalo dané pracovní pozici, či že vyplácený plat z nejasných důvodů podstatně vybočuje z platových poměrů obvyklých pro danou pracovní pozici.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uzavřel, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevytváří konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

V projednávané věci požadoval žalobce informace o odměnách konkrétních vedoucích zaměstnanců Úřadu městské části Praha 6. Tito zaměstnanci zcela nepochybně patří do výčtu osob, o jejichž platech je třeba informace poskytnout bez dalšího, zejména bez provádění testu proporcionality. Závěry a úvahy žalovaného odvolacího správního úřadu ohledně provedení testu proporcionality a upřednostňující ochranu soukromí dotčených osob, tudíž nejsou správné, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze dospěl z uvedených důvodů k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Změnu výkladových pravidel, nastolená rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8As 55/2012, nelze považovat za průlom do zásady, uvedené v ustanovení § 75 s. ř. s., podle níž soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí, protože právní úprava ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se v době od vydání napadeného rozhodnutí do rozhodování soudu o žalobě nezměnila, posun nastal pouze v rovině výkladové. Městský soud v Praze proto žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odstavec 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle ustanovení § 78 odstavec 4 s. ř. s. Protože se nezákonnost týká i rozhodnutí povinného subjektu, městský soud zrušil s odkazem na ustanovení § 78 odstavec 3 i toto rozhodnutí,

Podle ustanovení § 16 odstavec 4 zákona č. 106/1999 Sb. při přezkumu rozhodnutí o

odvolání proti rozhodnutí o neposkytnutí informace soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. Městský soud v Praze dospěl v nyní posuzované věci k závěru, že uvedené podmínky nejsou zcela splněny, neboť soudu není zřejmé, co je obsahem příloh usnesení Rady městské části Praha 6 č. 2004/12, jejichž poskytnutí se žalobce domáhal ve své žádosti pod bodem č. 4. Proto soud nepřistoupil na požadavek žalobce a neuložil žalovanému respektive povinnému subjektu povinnost požadované informace žalobci poskytnout, neboť je na povinném subjektu, aby tyto přílohy posoudil z hlediska možného odepření poskytnutí informací z některého z důvodů, uvedených v zákoně č. 106/1999 Sb.

Nad rámec výše uvedeného považuje Městský soud v Praze za potřebné poukázat na skutečnost, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 55/2012 nezabýval pouze hmotně právními aspekty sporné věci, ale vyslovil se též k procesním aspektům svých hmotně právních závěrů, neboť dospěl k závěru, že jím přijaté interpretační zásady pro aplikaci ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím mají i své významné procedurální dopady. Nejvyšší správní soud se zejména zabýval otázkou, do jaké míry mohou zaměstnanci povinného subjektu vlastní procesní a aktivitou ovlivnit povinný subjekt v tom, zda a případně v jakém rozsahu informace o jejich platových poměrech poskytne, zejména zabránit jejímu poskytnutí, mají-li za to, že informace, která se týká jejich osoby, nemá být poskytnuta.

Z uvedeného správního názoru Nejvyššího správního soudu vybývá, že osoby, jež mohou být poskytnutím požadovaných informací dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení, mají, oproti názoru zastávanému žalovaným, v řízení o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace postavení účastníka řízení podle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu. Řízení před správními orgány obou stupňů tak bylo v posuzované věci postíženo vadou, spočívající v opomenutí dotčených osob jako účastníků řízení. Jde přitom o podstatnou vadu řízení, jež mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé (viz ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Tuto vadu přitom nebylo možné v řízení o soudním přezkumu napadeného rozhodnutí zhojit. Za těchto okolností Městský soud v Praze dospěl k závěru, že je namístě napadené rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) a ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit, podle ustanovení § 78 odstavce 3 lze zrušit i rozhodnutí povinného subjektu a zároveň podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. spolu se zrušujícím výrokem současně vyslovit, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný v nově otevřeném odvolacím řízení řádně vymezí okruh účastníků podle výše uvedeného závazného správního názoru v souladu s ustanovením § 27 odst. 2 správního řádu a dále se též bude řídit hmotně právními závěry soudu, jež se týkají aplikace ustanovení § 8b zákona o ochraně osobních údajů v nyní posuzované věci.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odstavec 1 a § 110 odstavec 2 s. ř. s., podle nichž úspěšnému žalobci náleží právo na náhradu nákladů řízení. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 3.000,-Kč a náklady právního zastoupení žalobce, tvořené odměnou Mgr. Jany Gavlasové, advokátky, za dva úkony právní služby v hodnotě 3.100,- Kč (převzetí zastoupení, účast u jednání soudu) podle ustanovení § 7, ustanovení § 9 a ustanovení § 11 odstavce 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, jakož i dvakrát režijní paušál po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odstavce 3 advokátního tarifu. Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 9.800,-Kč, jejichž

povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám právní zástupkyně žalobce ve třicetidenní lhůtě k plnění.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s.ř.s. je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 12. listopadu 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová

Toto rozhodnutí ze dne 12. listopadu 2015, č.j. 11A 66/2013-53-63 nabylo právní moci dne 24. listopadu 2015 a vykonatelnosti dne 27. prosince 2015. Připojení doložky provedla Petra Beranová dne 4. prosince 2015.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce [redacted] bytem [redacted] zastoupeného [redacted] advokátkou se sídlem [redacted] proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 2. 9. 2013, č. j. PR/OKC/3/180/2013, sp. zn. S-MHMP 918054/2013

t a k t o:

I.

Rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 2. 9. 2013, č. j. PR/OKC/3/180/2013, sp. zn. S-MHMP 918054/2013 a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 31. 7. 2013, č. j. MCP6 058749/2012 se z r u š u j í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 9.800,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku k rukám zástupkyně žalobce [redacted]

Odůvodnění

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 2. 9. 2013, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 31. 7. 2013, č. j.

MCP6058749/2013, o odmítnutí části žádosti žalobce o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů.

Žalobce v podané žalobě stručně shrnul dosavadní průběh řízení, v němž podal dne 28. 7. 2013 žádost o poskytnutí informací, Úřad městské části Praha 6 vydal rozhodnutí o odmítnutí části žádosti dne 31. 7. 2013, dne 15. 8. 2013 proti němu podal žadatel odvolání do části, v níž bylo rozhodnuto o odmítnutí části žádosti. Toto rozhodnutí o odvolání následně žalobce napadl podanou žalobou.

Žalobce poukázal na to, že k žádosti ze dne 28. 7. 2013 odmítl poskytnout informace k bodu č. 3 a částečně i k bodům č. 4 a č. 5 žádosti, v nichž se žalobce domáhal poskytnutí konkrétní výše odsouhlasených odměn, přiznaných jednotlivým vedoucím pracovníkům Úřadu městské části Praha 6, poskytnutí příloh usnesení ze dne 3. 7. 2013, č. 2473/13 a poskytnutí podkladů, na základě kterých Rada městské části vyhodnotila, že je možné udělit odměny.

Pokud jde o bod č. 3 žádosti, neposkytnutí informací o konkrétních výších odsouhlasených odměn jednotlivým vedoucím pracovníkům zdůvodnil povinný subjekt ochranou soukromí osob, které odměnu obdržely. Ochrana je směřována vůči neoprávněnému nakládání s osobními údaji. Zákon o svobodném přístupu k informacím přímo uvádí, že se výše poskytnutých veřejných prostředků má poskytnout, nejde o neoprávněný požadavek na informace a nejde tedy ani o nepřiměřený zásah do soukromí osob. Žádost o informace byla plnohodnotně zdůvodněna, včetně odkazu na relevantní dokumenty, poskytnutí informací má mít podle názoru žalobce značný přínos pro transparentnost a ochranu kvalitního výkonu veřejné služby. Test proporcionality podle názoru žalobce nebylo vůbec potřeba provádět, navíc byl proveden nesprávně. Rozdíly mezi jednotlivými příjemci veřejných prostředků nebyly v testu nijak zohledněny, závěry povinného subjektu jsou zcela chybné a informace o odměnách měly být poskytnuty. Povinný subjekt i nadřízený správní orgán neoprávněně odepírají žalobci právo na informace a neuvádějí žádné skutečnosti, kterými by se dostatečně vypořádali s důvody pro odmítnutí části žádosti či pro potvrzení rozhodnutí prvoinstančního orgánu. Podle názoru žalobce se v daném případě nejedná o osoby, u nichž v souvislosti s jejich pracovním zařazením převažuje ochrana jejich osobních údajů nad veřejným zájmem, naopak s ohledem na závažnost celé situace je namístě, aby veřejnosti byla umožněna kontrola hospodaření veřejnými prostředky, neboť kvalita či nekvalita jejich práce, nedostatky a chyby jsou velmi závažné. Pokud zaměstnanec odvádí kvalitní práci a podává skutečně nadstandardní výkony, pak nemůže být žádnému tlaku veřejnosti vystaven ani v případě, že by byla výše jeho odměn pravidelně zveřejňována. Veřejnost nebude mít důvodu namítat něčeho vůči tomu, aby kvalitně pracující zaměstnanec za svůj nadstandardní výkon obdržel odpovídající odměnu. Pokud zaměstnanec vykazuje chyby a nedostatky, jaké jsou vytýkány v tomto konkrétním případě, pak se o nátlak jednat nemůže a nejde o nepřiměřený zásah do osobnostních práv dotčených osob.

K odmítnutí části žádosti o poskytnutí informací podle bodů č. 4 a č. 5, v nichž žalobce požadoval poskytnutí příloh usnesení ze dne 3. 7. 2013 a podkladů pro toto usnesení, žalobce namítl, že povinný subjekt této části vyhověl pouze částečně. Požadované informace obsahují i informace, které žalobce požadoval v bodě č. 3, proto část informací požadovaných v tomto bodě žalobci poskytnuta nebyla. Žalobce i v tomto bodě poukazuje na to, že informace měly být poskytnuty, došlo k upření práva na informace a nejedná se o výlučný vztah, jak povinný subjekt popsál, když uvedl, že část informací nebyla poskytnuta proto, že

se informace vztahují výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Žalobce má za to, že odměny byly vyplaceny z veřejných prostředků a za činnosti, které se týkají nejen úřadu, ale i osob, pro které úřad pracuje a o výlučný vztah se proto nejedná.

Žalobce vyjádřil v podané žalobě přesvědčení, že v tomto konkrétním případě je dán nárok na poskytnutí informací i podle bodů č. 3, č. 4 a č. 5 žádosti, že došlo ke zkrácení práv žalobce jako účastníka správního řízení (ať již nesprávným postupem správního úřadu či nesprávnou aplikací a výkladem zákona) a z nich plynoucí nesprávný právní závěr.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření k podané žalobě navrhl, aby soud podanou žalobu od mítl pro nedostatek aktivní legitimace žalobce s tím, že žalobce není legitimován podle ustanovení § 65 odstavec 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), neboť napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno deklaratorní rozhodnutí, po tvrzející právní stav, nastalý nikoli z úvahy po vinného s ubjektu, ale nastalý ze zákona a žalobce tak nebyl zkrácen na svých právech úkonem či rozhodnutím správního úřadu. Žalobce není legitimován ani podle ustanovení § 65 odstavec 2 s. ř. s., neboť není zřejmé, jaká jeho práva měla být vydaným rozhodnutím zkrácena natolik, že by to způsobovalo nezákonnost rozhodnutí.

Žalovaný namítl, že poskytování informací o platech zaměstnanců správních orgánů bylo Úřadem pro ochranu osobních údajů shledáno závažným porušením povinnosti podle ustanovení § 5 odstavec 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Poskytování takových informací bylo shledáno zjevně protiprávním a nezákonným postupem.

Informace, které žalobci nebyly poskytnuty, se týkaly vyplacených odměn, přiznaných jednotlivým vedoucím pracovníkům Úřadu městské části Praha 6. Takové informace podle názoru žalovaného poskytnout nelze a ze žaloby nijak nevyplývá, že by žalobce jakýmkoli způsobem prokázal, že se jej požadované informace dotýkají a že nejde o výlučný vztah, jak v podané žalobě uvedl.

Žalovaný poukázal na to, že právo na informace je v daném případě využíváno v rozporu s jeho deklaratorním účelem k nátlaku, zaměřenému do osobní sféry zaměstnanců úřadu s jasným úmyslem působit a ovlivňovat jejich postup v rámci činnosti úřadu. Žalovaný proto argumentuje článkem 4 odstavec 4 Listiny základních práv a svobod, podle něhož omezení základních práv a svobod nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro která byla stanovena. Žalovaný uznává, že veřejnost má právo na informace o nakládání s veřejnými prostředky i v oblasti výdajů na zaměstnance, neboť toto právo je zakotveno přímo v Listině základních práv a svobod i v zákoně o svobodném přístupu k informacím. Toto právo však musí mít své hranice, a pokud by jeho uplatnění znamenalo nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob, je nutné dát přednost ochraně tohoto práva, jak to učinil povinný subjekt v daném případě, neboť se v provedeném testu proporcionality ukázalo jako silnější. Žalovaný proto došel k závěru, že ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se nevztahuje na informace o výši platu a odměn zaměstnanců územního samosprávného celku. Pokud by přesto byly takové informace podle tohoto ustanovení poskytnuty bez výslovného souhlasu dotčených osob, došlo by k porušení ustanovení § 5 a 10 zákona o ochraně osobních údajů i ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť právo na ochranu soukromí má v tomto případě přednost před právem na

informace. Povinný subjekt takový souhlas od dotčených osob neobdržel, není tedy možné žádosti vyhovět a požadované informace poskytnout.

Závěrem svého vyjádření žalovaný poukázal na to, že žalobce napadá rozhodnutí žalovaného, v dané v odvolacím řízení, proto je třeba akcentovat ustanovení § 89 odstavec 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, z něhož vyplývá odvolacímu orgánu povinnost přezkoumávat odvoláním napadené rozhodnutí na základě rozsahu odvolání. Žalobce v daném případě podal odvolání, které neobsahovalo žádné relevantní důvody, pro které by měl žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí povinného subjektu zrušit a podanému odvolání vyhovět. Proto žalovaný i nadále trvá na tom, že žalované rozhodnutí vydal správně a v souladu se zákonem.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 12. 11. 2015 zástupkyně žalobce poukázala na vývoj názoru na uvedenou právní problematiku, zejména odkázala na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8As 55/2012 – 62, podle něhož se informace o výši vyplácených platů a odměn zaměstnanců placených z veřejných prostředků zásadně poskytují, nejedná se o šikanózní výkon práva ani o zneužití práva na informace, ale o kontrolu nad veřejnými financemi, přičemž v posuzované věci nejsou dány důvody pro uplatnění výjimky z tohoto pravidla.

Zástupce žalovaného správního úřadu poukázal na to, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy zmíněné rozhodnutí nebylo vydáno a jím vyjádřený pohled nebyl povinným subjektům znám, pravidla byla nastolena až rok poté a povinný subjekt rozhodoval v souladu s tehdy účinnou judikaturou Městského soudu v Praze. Žalovaný má za to, že rozhodnutí bylo vydáno po právu, nicméně pro případ, že by soud shledal potřebu napadené rozhodnutí zrušit, žalovaný požaduje, aby povinnému subjektu byla zachována možnost bránit práva dotčených osob a vypořádat se v novém rozhodnutí s námitkami ke způsobu, jakým žalobce realizuje svá práva na informace podle zákona č. 106/1999 Sb.

Ze spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Žádostí ze dne 29. 7. 2013 požadoval žalobce poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., kdy se konkrétně domáhal:

- 1) Poskytnutí přehledu konkrétních mimořádných úkolů, o kterých se zmiňuje usnesení Rady městské části Praha 6 č. 2473/13 ze dne 3. července 2013,
- 2) Poskytnutí celkové výše odměn navržených v usnesení č. 2473/13 ze dne 3. července 2013,
- 3) Poskytnutí konkrétní výše odsouhlasených odměn přiznaných jednotlivým vedoucím pracovníkům ÚMČ Praha 6 (ve vztahu k usnesení č. 2473/13 ze dne 3. července 2013) – Ing. Aleně Šindlerové, Mgr. Adéle Veverkové, Ing. Petru Malotínovi, Bc. Ingrid Kejrtové a Mgr. Lukáši Kosovi, MBA
- 4) Poskytnutí příloh usnesení č. 2473/13 ze dne 3. července 2013,

- 5) Poskytnutí podkladů, na základě kterých Rada městské části vyhodnotila, že je možné odměny udělit

Úřad městské části Praha 6 rozhodnutím ze dne 31. 7. 2013, č. j. MCP6058749/2013, rozhodl o odmítnutí části žádosti o informace, podané podle zákona č. 106/1999 Sb., kdy žádosti uvedené pod bodem 1 bylo vyhověno, informace byla žalobci poskytnuta, taktéž žádosti uvedené pod bodem 2 bylo vyhověno a informace byla poskytnuta, žádosti uvedené pod body 3 až 5 vyhověno nebylo a informace se neposkytla. Povinný subjekt uvedl, že poskytnutí informace o výši odměn vyplacených jednotlivým zaměstnancům, kteří pobírají odměnu za práci z veřejných prostředků, není schopno dosáhnout zamýšleného cíle, tj. kontroly vynakládání veřejných prostředků a naopak by zveřejnění informací znamenalo nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob.

Proti uvedenému rozhodnutí o částečném odepření informací podal žalobce dne 15. 8. 2013 včasné odvolání, v němž namítl, že závěry povinného subjektu ohledně provedeného testu proporcionality jsou chybné, informace o odměnách měly být poskytnuty a došlo k upření práva na informace v důsledku nesprávného pochopení zákona a jeho nesprávného výkladu.

O podané odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 2. 9. 2012, č. j. S-MHMP 918054/2013, jímž rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí části žádosti žadatele o poskytnutí informace potvrdil a odvolání podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu zamítl se závěrem, že povinný subjekt se dostatečně vypořádal s důvody částečného neposkytnutí informací, ve svém odůvodnění k jednotlivým rozhodnutím velmi obsáhle uvedl důvody, které ho k tomuto závěru vedly, a proto bylo rozhodnuto, jak odvolací správní úřad ve výroku svého rozhodnutí uvedl.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s. ř. s.).

Soud vycházel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění platném a účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále zákon č. 106/1999 Sb.), informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb., ve znění účinném do dne 31. 3. 2012, povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Podle ustanovení § 8b odstavec 2 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění do dne 31. 3. 2012, se ustanovení odstavce 1 nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. Základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

Podle článku 10 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Podle článku 17 odstavec 1 Listiny základních práv a svobod svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny. Podle článku 17 odstavec 5 Listiny základních práv a svobod jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Soud věc posoudil takto:

Právo na přístup k informacím je základním politickým právem, zakotveným v ústavním pořádku České republiky v článku 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina). Podle článku 17 odstavec 1 Listiny jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení má každý právo svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Podle odstavce 4 přitom svoboda projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Konečně podle odstavce 5 uvedeného ustanovení jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Právním předpisem *de facto* provádějícím citované ustanovení Listiny je zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž v ustanovení § 2 odstavec 1 vymezil osobní působnost dané úpravy tak, že povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Jádrem sporu v dané věci je, zda za příjemce veřejných prostředků ve smyslu ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. lze považovat zaměstnance veřejné správy, respektive zda je možno poskytnout informaci o jeho platu, a niž by se jednalo o konflikt s právem na ochranu soukromí, respektive v konkrétní podobě se zákonem na ochranu osobních údajů.

K dané problematice se ve svém rozsudku ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5As 57/2010 - 79, dostupném na www.nssoud.cz, vyjádřil Nejvyšší správní soud, když mj. uvedl: „Podle ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Toto ustanovení představuje zákonnou výlukou z obecného pravidla obsaženého v ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Z uvedeného vyplývá, že základní osobní údaje (blíže specifikované v ustanovení § 8b odstavec 3 zákona o svobodném přístupu k informacím - viz níže) se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů. Podle ustanovení § 8b odstavec 2 zákona o svobodném přístupu k informacím ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. (...) Tato „výlukou z výluky“ svědčí o přesvědčení zákonodárce, že pokud by nebylo v zákoně o svobodném přístupu k informacím obsaženo ustanovení § 8b odstavec 2, bylo by třeba poskytnout základní osobní údaje i o každé osobě, které je poskytován starobní, invalidní, vdovský, vdovecký či sirotčí důchod, které je poskytnuta péče

hrazená z veřejného zdravotního pojištění, které je poskytnuta některá z dávek státní sociální podpory, z dávek sociální péče, z dávek péče pro těžce zdravotně postižené občany, které je poskytnuto hmotné zabezpečení v nezaměstnanosti, které je poskytnuta státní podpora stavebního spoření či které je poskytnuta státní pomoc při obnově území. Lze tak logicky usoudit, že pod pojem „příjemce veřejných prostředků“ zahrnul zákonodárce v ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím velice široký okruh osob. Pokládá-li pak za tyto osoby i veškeré důchodce, veškeré osoby sociálně slabé, veškeré účastníky stavebního spoření se státní podporou, atd., je nutno uvedený pojem vyložit tak, že „příjemcem veřejných prostředků“ je podle ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jakákoli osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Zaměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „příjemcem veřejných prostředků“. Zbývá zodpovědět otázku, zda údaj o výši odměny zaměstnance veřejné správy lze poskytnout žadateli jako „základní osobní údaj“ ve smyslu ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle ustanovení § 8b odstavec 3 zákona o svobodném přístupu k informacím základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnu pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Zákon tedy výslovně stanoví, že výše poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením osoby, které byly poskytnuty (spolu s dalšími údaji uvedenými v ustanovení § 8b odstavec 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) jsou údaji, které povinný subjekt žadateli poskytne. (...) Co do střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů Nejvyšší správní soud konstatuje, že právo na ochranu osobních údajů není neomezené, když článek 10 odstavec 3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním údajů o své osobě. Stanoví-li pak zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva, tj. o poskytnutí oprávněné.“

Ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku provedl výklad pojmu „příjemce veřejných prostředků“ a s ohledem na výluky z výluky v ustanovení § 8b odstavec 2 zákona č. 106/1999 Sb. dospěl k závěru, že „příjemcem veřejných prostředků“ je jakákoliv osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Zaměstnanci veřejné správy je nepochybně vyplácen plat z veřejných prostředků, nadto je jeho plat určován na základě platových výměrů, které v zásadě odráží dosažené vzdělání, platovou třídu a délku praxe, jedná se tedy o informaci do určité míry odvoditelnou z obecných právních předpisů. Následně Nejvyšší správní soud učinil závěr, že stanoví-li zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí oprávněné. Vzhledem k tomuto závěru Nejvyšší správní soud střet dvou ústavně chráněných práv – práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů – více neřešil, neboť se tato otázka právě vzhledem k závěru, že jde o oprávněné poskytnutí osobních údajů, stala bezpředmětnou.

Při posuzování důvodnosti podané žaloby vycházel Městský soud v Praze také ze závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, obsažených v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8As 55/2012 - 62, dostupném rovněž na www.nssoud.cz. V tomto rozsudku rozšířený senát NSS uvedl:

Z kritérií testu proporcionality, jak jej vyžaduje český ústavní pořádek i právo Evropské unie, zejména rozsudek Soudního dvora ve věci Österreichischer Rundfunk, vyplývá, že v konkrétních případech nebude výjimečně možno žádostem o poskytnutí informace o platech zaměstnanců poskytovaných z veřejných prostředků vyhovět, neboť to nebude přiměřené zákonodárcem sledovanému cíli (...), jelikož zásah do práva na informační sebeurčení osoby, o níž budou informace poskytovány, bude v citelném nepoměru s tím, v jakých ohledech a v jaké míře může být za cenu takového zásahu dosaženo v konkrétním případě platové transparency, a tedy zajištěna kontrola hospodárnosti konkrétní oblasti veřejné sféry. Zjednodušeně řečeno lze říci, že v některých výjimečných případech nebude vzhledem ke konkrétním okolnostem cíl proporcionální (v užším slova smyslu) negativním důsledkům spojeným s jeho dosažením. Typově vzato se bude jednat o případy, u nichž budou současně (kumulativně) splněny následující podmínky: 1) osoba, o jejíchž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

K první z podmínek je třeba zdůraznit, že musí být vždy vykládána v kontextu zásady, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků (a jakýchkoli jiných osob placených za svoji činnost nejrůznější povahy z veřejných prostředků ...) se zásadně poskytují a jen výjimečně neposkytují. V pochybnostech je tedy na místě přiklonit se k poskytnutí, a nikoli k neposkytnutí informací. Znamená to tedy, že bez dalšího je třeba poskytnout informace o platech zaměstnanců vykazujících zejména některý z následujících rysů:

- zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, tedy všech takových zaměstnanců, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance či řídí nebo metodicky vedou činnost subjektů podřízených povinnému subjektu, podléhajících jeho dohledu, jím spravovaných nebo jím fakticky ovládaných,*
- zaměstnanců podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, má-li povinný subjekt taková oprávnění (např. rozhodujících o právech či povinnostech osob, provádějících dohledovou, inspekční či kontrolní činnost, autorizované měření, zkušební činnost, metodické vedení apod.), nebo zaměstnanců, kteří, ač se sami na vlastní vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoli nevýznamným způsobem ovlivnit (např. připravují podklady k rozhodování či koncepty rozhodnutí, zajišťují oběh dokumentů, zabezpečují provádění vrchnostenských činností po technické stránce nebo vykonávají jiné obdobné záležitosti v souvislosti s nimi),*
- zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby (analýzy, plánování, informační servis, zajištění vhodného technického a organizačního zázemí, logistika, informační technologie, provoz budov a jiných zařízení povinného subjektu),*
- zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu (poradci, osobní asistenti osob v řídicích nebo jiných důležitých pozicích,*

osoby s nikoli nevýznamným faktickým vlivem na tok informací uvnitř povinného subjektu či na jeho komunikaci navenek),

- *zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob.*

Do skupiny osob, u nichž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odepření poskytnutí informace o jejich platech, jsou-li placeny z veřejných prostředků, tak mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy (např. údržba, úklid, závodní stravování), a to samozřejmě jen za předpokladu, že nenaplňují některý z výše naznačených rysů.

Účelem druhé z podmínek je zajistit, že i v případech, kdy by za běžných podmínek informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků nebylo proporcionální poskytnout, se taková informace poskytne, jsou-li v daném případě konkrétní pochybnosti o tom, že veřejné prostředky na plat zaměstnance jsou vynakládány ne hospodárně. Takové pochybnosti se mohou opírat o pestrý věnec skutkových důvodů, které lze jen stěží předem abstraktně charakterizovat. Toliko námátkou je možno poukázat například na situace, kdy existuje podezření, že plat je vyplácen za práci, která není ve skutečnosti vykonávána nebo je vykonávána v podstatně menší míře, než by to za normálních okolností odpovídalo dané pracovní pozici, či že vyplácený plat z nejasných důvodů podstatně vybočuje z platových poměrů obvyklých pro danou pracovní pozici.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uzavřel, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevytvářejí konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

V projednávané věci požadoval žalobce informace o odměnách konkrétních vedoucích zaměstnanců Úřadu městské části Praha 6. Tito zaměstnanci zcela nepochybně patří do výčtu osob, o jejichž platech je třeba informace poskytnout bez dalšího, zejména bez provádění testu proporcionality. Závěry a úvahy žalovaného odvolacího správního úřadu ohledně provedeného testu proporcionality a upřednostňující ochranu soukromí dotčených osob, tudíž nejsou správné, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze dospěl z uvedených důvodů k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Změnu výkladových pravidel, nastolená rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 8As 55/2012, nelze považovat za průlom do zásady, uvedené v ustanovení § 75 s. ř. s., podle níž soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí, protože právní úprava ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím se v době od vydání napadeného rozhodnutí do rozhodování soudu o žalobě nezměnila, posun nastal pouze v rovině výkladové. Městský soud v Praze proto žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odstavec 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle

ustanovení § 78 odstavec 4 s. ř. s. Protože se nezákonnost týká i rozhodnutí povinného subjektu, městský soud zrušil s odkazem na ustanovení § 78 odstavec 3 i toto rozhodnutí,

Podle ustanovení § 16 odstavec 4 zákona č. 106/1999 Sb. při přezkumu rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o neposkytnutí informace soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. Městský soud v Praze dospěl v nyní posuzované věci k závěru, že uvedené podmínky nejsou zcela splněny, neboť soudu není zřejmé, co je obsahem příloh usnesení Rady městské části Praha 6 č. 2473/13, jejichž poskytnutí se žalobce domáhal ve své žádosti pod bodem č. 4. Proto soud nepřistoupil na požadavek žalobce a neuložil žalovanému respektive povinnému subjektu povinnost požadované informace žalobci poskytnout, neboť je na povinném subjektu, aby tyto přílohy posoudil z hlediska možného odepření poskytnutí informací z některého z důvodů, uvedených v zákoně č. 106/1999 Sb.

Nad rámec výše uvedeného považuje Městský soud v Praze za potřebné poukázat na skutečnost, že rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v rozsudku ve věci sp. zn. 8 As 55/2012 nezabýval pouze hmotně právními aspekty sporné věci, ale vyslovil se též k procesním aspektům svých hmotně právních závěrů, neboť dospěl k závěru, že jím přijaté interpretační zásady pro aplikaci ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím mají i své významné procedurální dopady. Nejvyšší správní soud se zejména zabýval otázkou, do jaké míry mohou zaměstnanci povinného subjektu vlastní procesní aktivitou ovlivnit povinný subjekt v tom, zda a případně v jakém rozsahu informace o jejich platových poměrech poskytne, zejména zabránit jejímu poskytnutí, mají-li za to, že informace, která se týká jejich osoby, nemá být poskytnuta.

Z uvedeného správního názoru Nejvyššího správního soudu vybývá, že osoby, jež mohou být poskytnutím požadovaných informací dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení, mají, oproti názoru zastávanému žalovaným, v řízení o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti o poskytnutí informace postavení účastníka řízení podle ustanovení § 27 odst. 2 správního řádu. Řízení před správními orgány obou stupňů tak bylo v posuzované věci postiženo vadou, spočívající v opomenutí dotčených osob jako účastníků řízení. Jde přitom o podstatnou vadu řízení, jež mohla mít za následek vydání nezákonného rozhodnutí ve věci samé (viz ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.). Tuto vadu přitom nebylo možné v řízení o soudním přezkumu napadeného rozhodnutí zhojit. Za těchto okolností Městský soud v Praze dospěl k závěru, že je namístě napadené rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. c) a ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit, podle ustanovení § 78 odstavce 3 lze zrušit i rozhodnutí povinného subjektu a zároveň podle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. spolu se zrušujícím výrokem současně vyslovit, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný v nově otevřeném odvolacím řízení řádně vymezí okruh účastníků podle výše uvedeného závazného správního názoru v souladu s ustanovením § 27 odst. 2 správního řádu a dále se též bude řídit hmotně právními závěry soudu, jež se týkají aplikace ustanovení § 8b zákona o ochraně osobních údajů v nyní posuzované věci.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odstavec 1 a § 110 odstavec 2 s. ř. s., podle nichž úspěšnému žalobci náleží právo na náhradu nákladů řízení. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 3.000,-Kč a náklady právního zastoupení žalobce, tvořené odměnou Mgr. Jany Gavlasové, advokátky, za dva úkony právní služby v hodnotě 3.100,- Kč (převzetí zastoupení,

účast u jednání soudu) podle ustanovení § 7, ustanovení § 9 a ustanovení § 11 odstavec 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů, jakož i dvakrát režijní paušál po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odstavec 3 advokátního tarifu. Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 9.800,-Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám právní zástupkyně žalobce v e třicetidenní lhůtě k plnění.

P o u ě n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se s ídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s.ř.s. je kasační stížnost nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 12. listopadu 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová

Toto rozhodnutí ze dne 12. listopadu 2015, č.j. 11A 165/2013-43-53 nabylo právní moci dne 24. listopadu 2015 a vykonatelnosti dne 27. prosince 2015. Připojení doložky provedla Petra Beranová dne 3. prosince 2015.

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce [redacted] bytem v [redacted] z astopeného [redacted] advokátkou, se sídlem v [redacted] proti žalovanému **Magistrátu hlavního města Prahy**, se sídlem v Praze 1, Mariánské náměstí 2, za účasti [redacted]

[redacted] **Malotína**, všech pod adresou [redacted] Čs. Armády 601/23, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného správního úřadu ze dne 21.8.2012, č.j.: PR/OKC/3/91/2012, sp. zn. S-MHMP 1024853/2012

t a k t o :

I.

Rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 22. 8. 2012, č.j.: PR/OKC/3/91/2012 a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 ze dne 24. 7. 2012, č.j.: MCP6 058071/2012 o odmítnutí části žádosti žadatele o poskytnutí informace s e z r u š u j í a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II.

Úřad městské části Praha 6 je p o v i n e n ve lhůtě patnácti dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku poskytnout žalobci informace požadované v žádosti ze dne 18. 7. 2012.

III.

Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 17.200,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Jany Gavlasové, advokátky.

Odůvodnění

I.

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 21. 8. 2012, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí povinného subjektu – Úřadu městské části Praha 6 ze dne 24. 7. 2012, č. j. : MCP6 058071/2012, o odmítnutí části žádosti žadatele o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 106/1999 Sb.), podané žalobcem dne 18. 7. 2012.

Žalobce v podané žalobě namítl, že ve věci rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6 o odmítnutí části žádosti o poskytnutí informací ze dne 18. 7. 2012 podal odvolání kvůli třetímu bodu žádosti, kdy mu nebyla poskytnuta konkrétní výše odsouhlasených odměn, přiznaných jednotlivým vedoucím pracovníkům Úřadu městské části Praha 6 ve vztahu k usnesení č. 1551/12 ze dne 28. 6. 2012. Úřad městské části Praha 6 uvedl, že požadované informace neposkytne z důvodu upřednostnění práva na soukromí před právem na informace.

Žalovaný Magistrát hlavního města Prahy rozhodl o podaném odvolání až po překročení a marném uplynutí zákonem stanovené patnáctidenní lhůty. Odvolání posoudil jako přípustné, avšak nikoli jako důvodné, podle názoru žalovaného se povinný subjekt dostatečně vypořádal s důvody částečného neposkytnutí informace.

Žalobce v podané žalobě namítl, že podle jeho názoru neexistují důvody pro odmítnutí třetího bodu žádosti a požadovaná informace mu měla být poskytnuta. Problematiku poskytování informací o odměnách již řešil v nedávné době Městský soud v Praze a odkazoval rovněž na judikaturu Nejvyššího správního soudu, přičemž podle této judikatury měly být informace o odměnách v případě žalobcovy žádosti poskytnuty. Zákon č. 106/1999 Sb. v ustanovení § 8b odstavec 3 přímo stanovil, že informace o veřejných prostředcích lze poskytnout, nejedná se o porušení zákona na ochranu osobních údajů ani o nepřiměřený zásah do soukromí o sob, jak je tvrzeno v rozhodnutí správních úřadů obou stupňů. Žalobce proto uzavřel, že mu bylo upřeno zákonné právo na informace a žalobou napadené rozhodnutí žalovaného je nezákonné.

II.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě uvedl, že nebyla splněna základní podmínka pro podání správní žaloby, tedy že by žalobce byl zkrácen na svých právech úkonem a rozhodnutím správního úřadu, kterým se zakládají, mění, ruší či závazně určují jeho práva. Napadeným rozhodnutím bylo potvrzeno deklaratorní rozhodnutí po tvrzející právní stav,

nastalý nikoliv z úvahy povinného subjektu ani žalovaného, ale nastalý přímo ze zákona. Není zřejmé, jaká práva žalobce měla být vydaným rozhodnutím zkrácena natolik, že by to způsobilo nezákonnost rozhodnutí žalovaného.

Zákon o svobodném přístupu k informacím podle názoru žalovaného neobsahuje ustanovení, která by povinnému subjektu ukládala povinnost poskytovat údaje o plněních, poskytnutých zaměstnancům veřejné správy. Žalovaný poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle níž v odůvodněných případech je možný odchylný výklad, přičemž je třeba provést tzv. test proporcionality. V posuzovaném případě povinný subjekt tento test provedl a jeho výsledkem je, že v daném případě převažuje právo na ochranu soukromí nad právem na informace.

K jednotlivým v žalobě uplatněným námitkám žalovaný uvedl, že lhůta pro vydání rozhodnutí o odvolání podle zákona č. 106/1999 Sb. je lhůtou pořádkovou a její porušení nemá vliv na zákonnost rozhodnutí. Navíc údaje, tvrzené žalobcem v podané žalobě, napadené rozhodnutí neobsahuje, neboť je datováno dnem 21.8.2012, avšak podle údajů žalovaného bylo vypraveno dne 22.8.2012.

Podle názoru žalovaného je právo na ochranu osobnosti právem základním, zatímco právo na informace je právem politickým. Základní práva jsou politickým právům nadřazena a v případě, že dojde ke kolizi těchto okruhů práv, mají základní práva prioritu před právy politickými. Je-li možné na základě speciální zákonné úpravy prolomení ochrany základních práv ve prospěch práv politických, je třeba vždy postupovat s nejvyšší mírou obezřetnosti a prolamující právní normy aplikovat spíše restriktivně. V daném případě je právo na informace využíváno žalobcem v rozporu s deklarovaným účelem k nátlaku, zaměřenému do osobní sféry zaměstnanců úřadu, s jasným úmyslem působit a ovlivňovat jejich postup v rámci činnosti úřadu. Podle názoru žalovaného je v dané věci třeba akcentovat ustanovení článku IV odst. 4 Listiny základních práv a svobod a ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím nesmějí být zneužívána k jiným účelům, než pro která byla stanovena.

Žalovaný rovněž upozornil na judikaturu Evropského soudního dvora (ESD, nyní Soudní dvůr EU), který akcentoval jako prioritní ochranu soukromí. V tomto kontextu je vadné a kritizované ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. v rozporu nejen s Listinou základních práv a svobod, ale i s judikaturou Evropského soudního dvora.

Podle názoru žalovaného je odměna poskytována za úspěšné splnění mimořádného nebo zvláště významného pracovního úkolu. Účelem této nenárokové složky platu je tedy bezpochyby motivace zaměstnanců k dosahování nadstandardních pracovních výsledků. Pokud by zaměstnanec věděl, že je přípustné zveřejnění výše částky jemu poskytnutých odměn a že by mohl být vystaven tlaku ze strany veřejnosti obhajovat každou odměnu, která mu byla vyplacena, její oprávněnost a přiměřenost její výše, byla by jistě tato motivace narušena a snížena. Zaměstnanec by pak mohl odjítk uváze, zda skutečnost, že bude čelit tomuto tlaku, mu stojí za to dále podávat nadstandardní výkony, či zda se mu spíše vyplatí pracovat standardně s tím, že do jeho soukromí nebude zasahováno a toto bude uchráněno. Takový postup zjevně není v zájmu veřejnosti, neboť negativní ekonomický dopad by převážil nad tím, že byly poskytnuty takové informace a právo na informace ze strany veřejnosti bylo dodrženo.

Po posouzení všech těchto skutečností a dopadu poskytnutí či neposkytnutí požadované informace lze dojít k závěru, že poskytnutí informace o výši odměn, vyplacených za roky 2008 - 2011 u dotčených osob, není schopno dosáhnout zamýšleného cíle kontroly nad vynakládáním veřejných prostředků, ale znamenalo by nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob.

Žalovaný poukázal na to, že odvolacímu orgánu podle ustanovení § 89 odstavec 2 správního řádu vyplývá povinnost přezkoumávat odvoláním napadené rozhodnutí na základě rozsahu odvolání. Žalobce však v dané věci podal odvolání, které v zásadě neobsahovalo žádné relevantní důvody, pro které by byl žalovaný odvolací správní úřad rozhodnutí povinného subjektu povinen zrušit a odvolání vyhovět. Z tohoto důvodu žalovaný i nadále zastává názor, že žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a je věcně správné.

III.

Žalobce využil svého práva a podal k obsahu vyjádření žalovaného správního úřadu repliku, v níž setrval na své dosavadní argumentaci a poukázal na to, že žalovaný se zjevně patřičně neseznámil ani s podanou žalobou, a nis o bsahem odvolání žalobce, přičemž podle jeho názoru je nutno mít na zřeteli, že osoby, které pracují ve veřejné správě, jsou zcela logicky vystaveny větší míře nejen kritiky, ale především veřejné kontroly, neboť se jedná o osoby, k teré j sou - bez výjimky - odměňovány z veřejných prostředků a mají svým rozhodováním a svou činností možnost zasáhnout do práv a povinností občanů této země. To na ně klade větší míru odpovědnosti, větší a rozsáhlejší povinnost se zodpovídat a strpět kontrolu ze strany veřejnosti. Žalobce je přesvědčen o tom, že má právo požadovat informace o odměnách takových zaměstnanců, obzvláště pokud jeho požadavek je odůvodněn hrubými a opakovanými chybami a nedostatky v práci takových pracovníků.

Pokud žalovaný odkázal na judikaturu Evropského soudního dvora, jsou jím uváděné příklady zcela odlišné a nejsou v případě předmětného řízení použitelné, neboť se týkají zveřejňování citlivých informací fyzických osob, nikoli však za podmínek, které jsou dány v předmětné věci.

IV.

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 13.2.2014 zástupkyně žalobce odkázala na obsah písemného vyhotovení podané žaloby a na stávající judikaturu Nejvyššího správního soudu, zejména na odůvodnění rozsudku ze dne 27.5.2011, č. j. 5As 57/2010 - 79. Poukázala zejména na skutečnost, že v nyní posuzovaném případě vůbec nebylo třeba provádět tzv. test proporcionality, žalovaný jej navíc neprovedl správně, když se nezabýval tvrzeným a skutečným důvodem podané žádosti, tj. nekvalitní práci pracovníků úřadu. Podle názoru žalobce bylo na místě žádosti o poskytnutí informací v úplném rozsahu vyhovět.

Zástupce žalovaného správního úřadu u jednání soudu odkázal na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí a na obsah vyjádření k podané žalobě, kterou označil nedůvodnou s tím, že tvrzení žalobce o tom, že nejde o způsob nátlaku na pracovníky úřadu, není důvodné. Na poskytnutí i nformací v rozsahu, v jakém byla ž ádost ž alobce odmítnuta, n ení ž ádný veřejný zájem. Žalovaný odkázal rovněž na řádně a podrobně odůvodněné výsledky provedeného testu proporcionality a připomněl, že poskytnutí informací vedlo v obdobném

řízení, týkajícím se Vrchního státního zastupitelství v Praze, až k uložení sankce Úřadem pro ochranu osobních údajů.

V.

Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním úřadem, byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci samé podstatné skutečnosti :

Žadostí o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím ze dne 18. 7. 2012 požadoval žalobce od Úřadu městské části Praha 6 poskytnutí přehledu konkrétních mimořádných úkolů podle usnesení rady městské části Praha 6 č. 1551/12, poskytnutí celkové výše odměn, poskytnutí konkrétní výše odsouhlasených odměn přiznaných jednotlivým vedoucím pracovníkům, poskytnutí vyhodnocení splněných úkolů, které je uvedeno v tomto usnesení, poskytnutí informace o tom, zda a jakým způsobem byla rada městské části Praha 6 informována o opakovaném zjištění porušování zákonů, poskytnutí informace o tom, zda a jakým způsobem byla rada městské části Praha 6 informována o tom, že z Úřadu městské části byly opakovaně odesílány písemnosti s nadměrným výskytem chyb, zdůvodnění proč Úřad městské části Praha 6 v zákonné lhůtě nezveřejnil poskytnutou informaci o předchozím odměňování, poskytnutí přehledu pracovníků odpovědných za zveřejňování již poskytnutých informací a poskytnutí celkové výše prostředků, která je v roce 2012 určena na odměny pro pracovníky Úřadu městské části Praha 6.

Rozhodnutím ze dne 24. 7. 2012, č. j. : MCP6 058071/2012, Úřad městské části Praha 6 rozhodl o odmítnutí části žádosti o informace, přičemž z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že žádosti pod bodem 1 a 2 se vyhovuje a informace se poskytnou, k žádosti uvedené pod bodem 3, tj. poskytnutí konkrétní výše odsouhlasených odměn přiznaných jednotlivým vedoucím pracovníkům Úřadu městské části Praha 6 ve vztahu k usnesení č. 1551/12 ze dne 28. 6. 2012 se nevyhovuje a tato informace se neposkytnou.

Z odůvodnění této části rozhodnutí vyplývá, že povinný subjekt hodnotil právo na ochranu soukromí výše než právo na informace, přičemž po provedeném testu proporcionality dospěl povinný subjekt k závěru, že poskytnutí informace o výši odměn vyplacených podle uvedeného usnesení rady městské části u dotčených osob není schopno dosáhnout zamýšleného cíle kontroly vynakládání veřejných prostředků a naopak by znamenalo nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob.

Proti uvedenému rozhodnutí podal žalobce dne 1. 8. 2012 včasné odvolání, v němž namítl, že s ohledem na judikaturu Nejvyššího správního soudu nebylo třeba test proporcionality vůbec provádět, dále že rozhodnutí nezohledňuje postavení osob, vůči nimž žádost směřuje, ani rozdíly mezi jednotlivými vedoucími pracovníky a naopak zohledňuje ochranu osobních údajů, přestože zákon o svobodném přístupu k informacím u kládá povinnému subjektu povinnost osobní údaje poskytnout.

O podaném odvolání rozhodl žalovaný odvolací správní úřad žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 21. 8. 2012, jímž odvolání zamítl a rozhodnutí povinného subjektu ze dne 24. 7. 2012 potvrdil se závěrem, že veřejnost má právo na informace o nakládání s veřejnými prostředky i v oblasti výdajů na zaměstnance, avšak i toto právo musí mít hranice, a pokud by jeho uplatnění znamenalo nepřiměřený zásah do soukromí dotčených osob, které je zakotveno

také v Listině základních práv a svobod, je nutné dát přednost ochraně toho práva, jak to učinil povinný subjekt v konkrétním případě, neboť se v testu proporcionality ukázalo jako silnější.

VI.

O podané žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 13. 2. 2014, č. j. 11A 166/2012 - 63, žalobu jako nedůvodnou zamítl a vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Uvedený rozsudek byl k žalobcem podané kasační stížnosti zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2014, č. j. 4As 50/2014 - 29, dostupným na www.nssoud.cz a věc byla městskému soudu vrácena s odůvodněním, že v nyní projednávané věci požadoval žalobce informace o odměnách konkrétních vedoucích zaměstnanců Úřadu městské části Praha 6. Tito zaměstnanci zcela nepochybně patří do výčtu osob, o jejichž platech je třeba informace poskytnout bez dalšího, zejména bez provádění testu proporcionality. Závěry, které potvrzují provedení test proporcionality upřednostňující ochranu soukromí dotčených osob, nejsou správné, což způsobuje nezákonnost rozsudku městského soudu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Dále Nejvyšší správní soud poukázal na skutečnost, že v zájmu ochrany práv osob, o jejichž platových poměrech mají být informace poskytovány, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu vyslovil, že „osoba, o jejímž platu se má informace poskytnout, může mít v řízení před soudem postavení osoby zúčastněné na řízení podle ustanovení § 34 s. ř. s.“. K uplatnění tohoto práva musí dotčeným osobám poskytnout příležitost v projednávané věci Městský soud v Praze.

VII.

Městský soud v Praze je právním názorem, jež byl vyjádřen v uvedeném rozsudku Nejvyššího správního soudu, vázán (ustanovení § 110 odstavec 3 zákona č. 150/2001 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s. ř. s.), proto se znovu zabýval důvodností podané žaloby, přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními úřady obou stupňů z hlediska zálohových námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s. ř. s.).

Městský soud v Praze proto nejprve v souladu s ustanovením § 34 s. ř. s. vyrozuměl dne 2. 1. 2015 osoby, které by mohly být přímo dotčeny ve svých právech a povinnostech jak vydáním napadeného rozhodnutí, tak i tím, že by toto rozhodnutí mělo být podle návrhu rozhodnutí zrušeno. Ve lhůtě určené soudem právo osob zúčastněných na řízení uplatnili v záhlaví uvedení zaměstnanci Úřadu městské části Praha 6, kteří však na výzvu soudu ze dne 12. 2. 2015 nevyužili svého práva vyjádřit se k předmětu sporu.

VIII.

Soud vycházel z následující právní úpravy:

Podle ustanovení § 8a zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění platném a účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále zákon č. 106/1999 Sb.) informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní

údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.

Podle ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb., ve znění účinném do dne 31. 3. 2012, povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Podle ustanovení § 8b odstavec 2 zákona č. 106/1999 Sb., ve znění do dne 31. 3. 2012, se ustanovení odstavce 1 nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. Základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků.

Podle článku 10 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Podle článku 17 odstavec 1 Listiny základních práv a svobod s voboda projevu a právo na informace jsou zaručeny. Podle článku 17 odstavec 5 Listiny základních práv a svobod jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

IX.

Soud věc posoudil takto:

Právo na přístup k informacím je základním politickým právem, zakotveným v ústavním pořádku České republiky v článku 17 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina). Podle článku 17 odstavec 1 Listiny jsou svoboda projevu a právo na informace zaručeny. Podle odstavce 2 uvedeného ustanovení má každý právo svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice státu. Podle odstavce 4 přitom svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Konečně podle odstavce 5 uvedeného ustanovení jsou státní orgány a orgány územní samosprávy povinny přiměřeným způsobem poskytovat informace o své činnosti. Podmínky a provedení stanoví zákon.

Právním předpisem *de facto* provádějícím citované ustanovení Listiny je zákon o svobodném přístupu k informacím, jenž v ustanovení § 2 odstavec 1 vymezil osobní působnost dané úpravy tak, že povinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.

Jádrem sporu v dané věci je, zda za příjemce veřejných prostředků ve smyslu ustanovení § 8b zákona č. 106/1999 Sb. lze považovat zaměstnance veřejné správy, respektive zda je možno poskytnout informaci o jeho platu, a niž by se jednalo o konflikt s právem na ochranu soukromí, respektive v konkrétní podobě se zákonem na ochranu osobních údajů.

K dané problematice se ve svém rozsudku ze dne 27. 5. 2011, č. j. 5As 57/2010 - 79, dostupném na www.nssoud.cz, vyjádřil Nejvyšší správní soud, když mj. uvedl: „Podle ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt poskytne základní osobní údaje o osobě, které poskytl veřejné prostředky. Toto ustanovení

představuje zákonnou výlukou z obecného pravidla obsaženého v ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, podle něhož informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, s výjimkou fyzické osoby a osobní údaje poskytnou jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu. Z uvedeného vyplývá, že základní osobní údaje (blíže specifikované v ustanovení § 8b odstavec 3 zákona o svobodném přístupu k informacím - viz níže) se o osobě, které povinný subjekt poskytl veřejné prostředky, poskytnou i přesto, že jsou jinak chráněny předpisy o ochraně osobních údajů. Podle ustanovení § 8b odstavec 2 zákona o svobodném přístupu k informacím ustanovení odstavce 1 se nevztahuje na poskytování veřejných prostředků podle zákonů v oblasti sociální, poskytování zdravotní péče, hmotného zabezpečení v nezaměstnanosti, státní podpory stavebního spoření a státní pomoci při obnově území. (...) Tato „výluka z výluky“ svědčí o přesvědčení zákonodárce, že pokud by nebylo v zákoně o svobodném přístupu k informacím obsaženo ustanovení § 8b odstavec 2, bylo by třeba poskytnout základní osobní údaje i o každé osobě, které je poskytován starobní, invalidní, vdovský, vdovecký či sirotčí důchod, které je poskytnuta péče hrazená z veřejného zdravotního pojištění, které je poskytnuta některá z dávek státní sociální podpory, z dávek sociální péče, z dávek péče pro těžce zdravotně postižené občany, které je poskytnuto hmotné zabezpečení v nezaměstnanosti, které je poskytnuta státní podpora a stavebního spoření či které je poskytnuta státní pomoc při obnově území. Lze tak logicky usoudit, že pod pojem „příjemce veřejných prostředků“ zahrnul zákonodárce v ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím velice široký okruh osob. P okládá-li pak za tyto osoby i veškeré důchodce, veškeré osoby sociálně slabé, veškeré účastníky stavebního spoření se státní podporou, atd., je nutno uvedený pojem vyložit tak, že „příjemcem veřejných prostředků“ je podle ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím jakákoliv osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Zaměstnanec veřejné správy dostává za svou práci plat, který je mu vyplácen z veřejných prostředků. Je proto ve smyslu ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím „příjemcem veřejných prostředků“. Zbývá zodpovědět otázku, zda údaj o výši odměny zaměstnance veřejné správy lze poskytnout žadateli jako „základní osobní údaj“ ve smyslu ustanovení § 8b odstavec 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Podle ustanovení § 8b odstavec 3 zákona o svobodném přístupu k informacím základní osobní údaje podle odstavce 1 se poskytnou pouze v tomto rozsahu: jméno, příjmení, rok narození, obec, kde má příjemce trvalý pobyt, výše, účel a podmínky poskytnutých veřejných prostředků. Zákon tedy výslovně stanoví, že výše poskytnutých veřejných prostředků ve spojení se jménem a příjmením osoby, které byly poskytnuty (spolu s dalšími údaji uvedenými v ustanovení § 8b odstavec 3 zákona o svobodném přístupu k informacím) jsou údaji, které povinný subjekt žadateli poskytne. (...) Co do střetu práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů Nejvyšší správní soud konstatuje, že právo na ochranu osobních údajů není neomezené, když článek 10 odstavec 3 Listiny základních práv a svobod má každý právo na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním a jiným zneužíváním údajů o své osobě. Stanoví-li pak zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí podle práva, t.j. o poskytnutí oprávněné.“

Ze shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu je zřejmé, že Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku provedl výklad pojmu „příjemce veřejných prostředků“ a s ohledem na výlukou z výluky v ustanovení § 8b odstavec 2 zákona č. 106/1999 Sb. dospěl k závěru, že „příjemcem veřejných prostředků“ je jakákoliv osoba, které je vyplacena byť i jen minimální částka z veřejných rozpočtů. Zaměstnanci veřejné správy je nepochybně

vyplácen plat z veřejných prostředků, nadto je jeho plat určován na základě platových výměrů, které v zásadě odráží dosažené vzdělání, platovou třídu a délku praxe, jedná se tedy o informaci do určité míry odvoditelnou z obecných právních předpisů. Následně Nejvyšší správní soud učinil závěr, že stanoví-li zákon o svobodném přístupu k informacím povinnost poskytnout některé osobní údaje (jinak chráněné zákonem o ochraně osobních údajů), jedná se o jejich poskytnutí oprávněné. Vzhledem k tomuto závěru Nejvyšší správní soud střet dvou ústavně chráněných práv – práva na svobodný přístup k informacím a práva na ochranu osobních údajů – více neřešil, neboť se tato otázka právě vzhledem k závěru, že jde o oprávněné poskytnutí osobních údajů, stala bezpředmětnou.

Při posuzování důvodnosti podané žaloby vycházel Městský soud v Praze s odkazem na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, obsažených v rozsudku ze dne 22. 10. 2014, č. j. 8As 55/2012 - 62, dostupném rovněž na www.nssoud.cz. V tomto rozsudku rozšířený senát NSS uvedl:

Z kritérií testu proporcionality, jak jej vyžaduje český ústavní pořádek i právo Evropské unie, zejména rozsudek Soudního dvora ve věci Österreichischer Rundfunk, vyplývá, že v konkrétních případech nebude výjimečně možno žádostem o poskytnutí informace o platech zaměstnanců poskytovaných z veřejných prostředků vyhovět, neboť to nebude přiměřené zákonodárcem sledovanému cíli (...), jelikož zásah do práva na informační sebeurčení osoby, o níž budou informace poskytovány, bude v citelném nepoměru s tím, v jakých ohledech a v jaké míře může být za cenu takového zásahu dosaženo v konkrétním případě platové transparency, a tedy zajištění kontroly hospodárnosti konkrétní oblasti veřejné sféry. Zjednodušeně řečeno lze říci, že v některých výjimečných případech nebude vzhledem ke konkrétním okolnostem cíl proporcionální (v užším slova smyslu) negativním důsledkům spojeným s jeho dosažením. Typově vzato se bude jednat o případy, u nichž budou současně (kumulativně) splněny následující podmínky: 1) osoba, o jejíchž platových poměrech má být poskytnuta informace, se na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímou a při zohlednění všech okolností nevýznamným způsobem a 2) nevyvstávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

K první z podmínek je třeba zdůraznit, že musí být vždy vykládána v kontextu zásady, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků (a jakýchkoli jiných osob placených za svoji činnost nejrůznější povahy z veřejných prostředků ...) se zásadně poskytují a jen výjimečně neposkytují. V pochybnostech je tedy na místě přiklonit se k poskytnutí, a nikoli k neposkytnutí informací. Znamená to tedy, že bez dalšího je třeba poskytnout informace o platech zaměstnanců vykazujících zejména některý z následujících rysů:

- zaměstnanců v řídicích pozicích povinného subjektu, tedy všech takových zaměstnanců, kteří řídí nebo metodicky vedou jiné zaměstnance či řídí nebo metodicky vedou činnost subjektů podřízených povinnému subjektu, podléhajících jeho dohledu, jím spravovaných nebo jím fakticky ovládaných,
- zaměstnanců podílejících se na výkonu vrchnostenských oprávnění povinného subjektu, má-li povinný subjekt taková oprávnění (např. rozhodujících o právech či povinnostech osob, provádějících dohledovou, inspekční či kontrolní činnost, autorizované měření, zkušební činnost, metodické vedení apod.), nebo zaměstnanců, kteří, ač se sami na vlastní

vrchnostenské činnosti nepodílejí, ji mohou nikoli nevýznamným způsobem ovlivnit (např. připravují podklady k rozhodování či koncepty rozhodnutí, zajišťují oběh dokumentů, zabezpečují provádění vrchnostenských činností po technické stránce nebo vykonávají jiné obdobné záležitosti v souvislosti s nimi),

- zaměstnanců organizujících či provádějících činnosti, jež jsou úkolem povinného subjektu, ať již jde o činnosti povahy vrchnostenské anebo jiné, anebo k takovýmto činnostem poskytujících významné podpůrné či doprovodné služby (analýzy, plánování, informační servis, zajištění vhodného technického a organizačního zázemí, logistika, informační technologie, provoz budov a jiných zařízení povinného subjektu),
- zaměstnanců majících z jiných než výše uvedených důvodů faktický vliv na činnost povinného subjektu (poradci, osobní asistenti osob v řídicích nebo jiných důležitých pozicích, osoby s nikoli nevýznamným faktickým vlivem na tok informací uvnitř povinného subjektu či na jeho komunikaci navenek),
- zaměstnanců, jejichž činnost má nebo může mít ekonomické dopady na veřejné rozpočty nebo na hospodaření povinného subjektu či jím řízených, jeho dohledu podléhajících, jím spravovaných či jinak ovlivňovaných osob.

Do skupiny osob, u nichž podle konkrétních okolností může připadat v úvahu odepření poskytnutí informace o jejich platech, jsou-li placeny z veřejných prostředků, tak mohou patřit zásadně jen osoby vykonávající u povinného subjektu činnosti pomocné nebo servisní povahy (např. údržba, úklid, závodní stravování), a to samozřejmě jen za předpokladu, že nenaplní některý z výše naznačených rysů.

Účelem druhé z podmínek je zajistit, že i v případech, kdy by za běžných podmínek informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků nebylo proporcionální poskytnout, se taková informace poskytne, jsou-li v daném případě konkrétní pochybnosti o tom, že veřejné prostředky na plat zaměstnance jsou vynakládány nevhodně. Takové pochybnosti se mohou opírat o pestrý věnec skutkových důvodů, které lze jen stěží předem abstraktně charakterizovat. Toliko námátkou je možno poukázat například na situace, kdy existuje podezření, že plat je vyplácen za práci, která není ve skutečnosti vykonávána nebo je vykonávána v podstatně menší míře, než by to za normálních okolností odpovídalo dané pracovní pozici, či že vyplácený plat z nejasných důvodů podstatně vybočuje z platových poměrů obvyklých pro danou pracovní pozici.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uzavřel, že informace o platech zaměstnanců placených z veřejných prostředků se podle ustanovení § 8b zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují. Povinný subjekt neposkytne informace o platu zaměstnance poskytovaném z veřejných prostředků jen výjimečně, pokud se tato osoba na podstatě vlastní činnosti povinného subjektu podílí jen nepřímo a nevýznamným způsobem a zároveň nevystávají konkrétní pochybnosti o tom, zda v souvislosti s odměňováním této osoby jsou veřejné prostředky vynakládány hospodárně.

X.

V projednávané věci požadoval žalobce informace o odměnách konkrétních vedoucích zaměstnanců Úřadu městské části Praha 6. Tito zaměstnanci zcela nepochybně patří do výčtu

osob, o jejichž platech je třeba informace poskytnout bez dalšího, zejména bez provádění testu proporcionality. Závěry a úvahy žalovaného odvolacího správního úřadu ohledně provedeného testu proporcionality a upřednostňující ochranu soukromí dotčených osob, tudíž nejsou správné, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí.

Z uvedených důvodů proto Městský soud v Praze žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí podle ustanovení § 78 odstavec 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle ustanovení § 78 odstavec 4 s. ř. s. Protože se nezákonnost týká i rozhodnutí povinného subjektu, městský soud zrušil s odkazem na ustanovení § 78 odstavec 3 i toto rozhodnutí,

Podle ustanovení § 16 odstavec 4 zákona č. 106/1999 Sb. při přezkumu rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o neposkytnutí informace soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout. Na základě uvedeného soud uložil žalovanému povinnost požadované informace žalobci poskytnout v patnáctidenní lhůtě, počínající dnem nabytí právní moci tohoto rozsudku a vycházející z ustanovení § 14 odstavec 5 písmeno d/ zákona č. 106/1999 Sb.

XI.

Soud neshledal důvody pro provedení žalobcem navrhovaných důkazů v podobě listin, předložených při ústním jednání, jimiž zástupkyně žalobce hodlala prokazovat důvodnost podané žádosti o poskytnutí informací. Soud přihlédl ke skutečnosti, že otázka důvodnosti či důvodů, proč žadatel o konkrétní informaci povinný subjekt žádá, je otázkou z pohledu zákona č. 106/1999 Sb. zcela nerozhodnou, když tento zákon podání žádosti a postup povinného subjektu při vyřizování této žádosti na důvody podání žádosti nikterak neváže a žádost bez uvedení důvodů musí být posuzována z pohledu zákonem stanovených podmínek pro poskytnutí informací. Z těchto důvodů soud návrh na doplnění dokazování podle ustanovení § 52 odstavec 1 s.ř.s. zamítl jako nedůvodný.

XII.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanoveními § 60 odstavec 1 a § 110 odstavec 2 s. ř. s., podle nichž úspěšnému žalobci náleží právo na náhradu nákladů řízení včetně nákladů v řízení o kasační stížnosti proti neúspěšnému žalovanému. Náhrada nákladů řízení představuje v dané věci zaplacené soudní poplatky z podané žaloby v částce 3.000,-Kč a z podané kasační stížnosti v částce 5.000,-Kč, dále náklady právního zastoupení žalobce, tvořené odměnou Mgr. Jany Gavlasové, advokátky, za jeden úkon právní služby v hodnotě 2.100,- Kč (převzetí zastoupení) a dva úkony právní služby po 3.100,- Kč (účast u jednání městského soudu a podání kasační stížnosti) podle ustanovení § 7, § 9 a § 11 odstavec 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném přede dnem 1. 1. 2013 respektive ve znění vyhlášky č. 486/2012 Sb., jakož i třikrát režijní paušál po 300,-Kč za náhradu hotových výdajů podle ustanovení § 13 odstavec 3 advokátního tarifu. Celková výše přiznaných nákladů řízení tak činí 17.200,-Kč, jejichž povinnost k náhradě soud přiznal proti žalovanému k rukám právní zástupkyně žalobce ve třicetidenní lhůtě k plnění.

Pokud jde o náklady řízení osob zúčastněných na řízení, soud dospěl k závěru, že v dané věci nejsou dány předpoklady pro rozhodnutí soudu o jejich náhradě. Podle ustanovení § 60 odstavec 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V posuzované věci soud v záhlaví uvedeným osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost v řízení nestanovil, pouze jim byla dána možnost uplatnit jejich práva v probíhajícím řízení.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst.1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Podle ustanovení § 104 odstavec 3 písmeno a/ s.ř.s. je kasační stížnost nepřijatelná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V Praze dne 27. května 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Mikolášová

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Aleny Krýlové a Mgr. Gabriely Bašné v právní věci žalobce: [redacted] bytem [redacted] zast. [redacted] advokátem, [redacted] proti žalovanému: Magistrát hl.m. Prahy, odbor kontrolních činností, Mariánské nám. 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 24.6.2013, sp. zn. S-MHMP 492579/2013, č.j. PR/OKC/3/117/2013,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Magistrátu hl.m. Prahy ze dne 24.6.2013, sp. zn. S-MHMP 492579/2013, č.j. PR/OKC/3/117/2013 a rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 9.5.2013, č.j. P10-050401/2013 **se z r u š u j í** a věc se žalovanému **v r a c í** k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho zástupce [redacted] advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podal žalobu proti rozhodnutí označenému v záhlaví rozsudku, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 10 ze dne 9.5.2013, č.j. P10-050401/2013 o odmítnutí žádosti žadatele o poskytnutí informace dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (InfZ) podané dne 26.4.2013.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že žadatel požadoval informace o popisu pracovních činností (pracovní náplň) vedoucích a referentů oddělení veřejných zakázek a výběrových řízení, a to jejich anonymizovanou kopii. Dále žádal o podání informace o obsahu předpisu, který stanovuje oprávnění k podpisování písemností jménem městské části Praha 10, včetně oddělení veřejných zakázek a výběrových řízení (např. podpisový řád), a to jeho

naskenovanou kopii. Povinný subjekt žádost rozhodnutím ze dne 9.5.2013 dle § 15 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) a s přihlédnutím k § 8a InfZ odmítl s tím, že při svém správním uvážení vycházel z Listiny základních práv a svobod, a ze zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, a na základě provedeného testu proporcionality dle povinných kritérií dospěl k závěru, že v tomto konkrétním případě nepřevážil veřejný zájem (kontrola činnosti veřejné správy) na tom, aby požadované informace, které mají povahu interního aktu s regulačními důsledky výlučně pro interní organizační strukturu a personální záležitosti dotčených zaměstnanců, byly žadateli poskytnuty.

Žadatel v odvolání s rozhodnutím povinného subjektu nesouhlasil a měl za to, že povinný subjekt postupoval v rozporu se zákonem a informace měl poskytnout.

Žalovaný dovodil svou věcnou příslušnost k rozhodnutí o odvolání. Žadatel se domáhal informace týkající se personálních a organizačních záležitostí zaměstnanců Úřadu městské části Praha 10. Pracovněprávní vztahy jsou součástí samostatné působnosti, proto i žádost o poskytnutí informací týkajících se těchto vztahů byla povinným subjektem vyřizována v jeho samostatné působnosti. Věcná příslušnost Magistrátu hl. m. Prahy jako nadřízeného orgánu k řešení podaného odvolání vyplývá z ust. § 16 odst. 3 a § 20 odst. 4 InfZ ve spojení s § 178 odst. 2 správního řádu.

Podané odvolání žalovaný posoudil jako nedůvodné. Uvedl, že informace o konkrétní pracovní náplni zaměstnance povinného subjektu (popis pracovní činnosti) je nedílnou součástí jeho pracovní smlouvy a nikterak neovlivňuje kohokoliv mimo povinný subjekt. Tento interní dokument rozpracovává ustanovení zákoníku práce do podmínek Úřadu městské části Praha 10, a to v oblasti pracovněprávních vztahů, tedy interních vztahů mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem. Oprávnění k podepisování jménem povinného subjektu (Podpisový řád Úřadu městské části Praha 10) je interní pokyn směřující výlučně k zaměstnancům povinného subjektu, jejichž pracovní pozice jsou dány organizačním řádem úřadu. V obou případech se jedná o problematiku zcela spadající do oblasti vnitřních pokynů nebo personálních předpisů povinného subjektu. Podle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ může povinný subjekt omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. Zákonnou podmínkou tohoto omezení je výlučný vztah požadované informace k vnitřnímu pokynu nebo personálnímu předpisu. To znamená, že daná informace se vztahuje výhradně dovnitř povinného subjektu a neovlivňuje žádným způsobem, přímo nebo nepřímo, činnost povinného subjektu navenek, tedy činnost vůči osobám, které nejsou povinnému subjektu personálně nebo jinak podřízeny. Tato zákonná podmínka je podle žalovaného v posuzovaném případě zcela naplněna a rozhodnutí povinného subjektu tuto informaci neposkytnout je v souladu s InfZ.

Žalobce v žalobě výslovně uvedl, že se podanou žalobou domáhá výhradně toho, aby soud uložil žalovanému poskytnout žalobci informaci o obsahu předpisu, který stanovuje oprávnění k podepisování písemností jménem Městské části Praha 10, včetně oddělení veřejných zakázek a výběrových řízení (např. podpisový řád), a to jeho naskenovanou kopií. Uvedl, že tak činí „jednak pro aktuální ztrátu zájmu o informace další, jinak pro jistotu plného žalobního úspěchu“. Žalobce namítl, že napadeným rozhodnutím bylo porušeno jeho právo na informace dle čl. 17 Listiny základních práv a svobod a postup vyřízení žádosti je v rozporu s InfZ. Žalovaný stejně jako povinný subjekt nesprávně posoudil právní otázku týkající se výluky z poskytnutí informací dle § 2 odst. 4 InfZ. Požadovaná informace v dané době existovala a není samotným vnitřním pokynem, nýbrž přehledem toho, kým může být konkrétní žalobci vypravované rozhodnutí podepsáno. Obsah podpisového řádu je soupisem,

resp. evidencí oprávnění k podpisovým úkonům, které mají význam navenek povinného subjektu a dotýkají se žalobce v tom smyslu, že žal obce z toho dokumentu může ověřit, zda rozhodnutí bylo podepsáno k tomu oprávněnou osobou. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s hmotným právem (InfZ) a v rozporu s procesním právem. Žádost byla nesprávně odmítnuta; zde žalobce bez bližšího odůvodnění odkázal na čl. 17 odst. 1,2,4 a 5 Listiny a na nález pléna Ústavního soudu č. 30/1998 Sb.

Dále uvedl, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá závěr žalovaného, že by sdělením požadovaných osobních údajů došlo k porušení s horem u vedených us tanovení. Žalobce vš ak nežádal sdělení osobních údajů, domáhal se výlučně informace o obsahu předpisu, který stanovuje oprávnění k podpisování písemností jménem městské části Praha 10 (podpisový řád.) Právní úprava nezakazovala podat žalobci tuto informaci, ústavně garantované právo na informace odůvodňuje požadavek žalobce, „*aby mu byla informace poskytnuta, nikoli její poskytnutí odmítnuto s odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu vydané pod sp. zn. III. ÚS 8/06, když jejím poskytnutím by stěží mohly být charakterizovány toliko vnitřní pokyny a personální předpisy povinného subjektu, když požadovaný dokument se konkrétně týká i prvoinstančního rozhodnutí v žalované věci (rozhodnutí o odmítnutí žádosti) a tedy žalobcových práv, kdy jde o přehled, kdo a kdy se na podepisování žalobci vypravovaného rozhodnutí může podílet (in concreto tajemník úřadu)*“.

Dále žalobce na mítl, že žalovaný sice mohl př ovést t est p roporcionalit y ve s myslu nález u Ústavního soudu I. ÚS 50/03, ten však nic nezmění na faktu, že by požadovanou informaci nebyly poskytnuty osobní údaje v nesouladu se zákony, čímž by měl nespecifikovaný subjekt údajů navíc utrpět újmu na svých právech, zejména když „*zde nemá být dostatečně silný veřejný zájem na tom, aby požadovanou písemnost, resp. informaci....bylo důvodné poskytnout (sic!)*“.

Žalobce namítl, že rozhodnutí je stěží přezkoumatelné, skutkový stav, který žalovaný vzal za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu v obsahu spisového materiálu.

Žalobce ne souhlasí s názorem městské části Praha 10, že „*předmětné je (vůbec) projevem správního uvážení*“. Městská část Praha 10 směřuje dvě situace, jednak žádost o sdělení údajů ve smyslu § 11 odst. 1 InfZ, jednak žádost o poskytnutí informace o znění Podpisového řádu Úřadu městské části Praha 10.

O nedbalém přístupu povinného subjektu podle žalobce svědčí i to, že se nevypořádal s odvolací námitkou. Žalobce se domáhal poskytnutí informace existující, nikoli zpřístupňující interní akt s regulačními důsledky výlučně pro interní organizační strukturu. Výkladem městské části Praha 10 ztrácí InfZ zcela smysl. Při posouzení otázky, zda se jedná o informaci, která se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, je třeba uplatnit správní uvážení, zda omezení přístupu k informacím povinný subjekt využije či nikoliv, tedy zda existuje důvod, který v konkrétních souvislostech může vést k oprávněnému omezení práva na informace garantovaného čl. 17 odst. 5 Listiny.

Z uvedených důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí, stejně jako rozhodnutí prvoinstanční, za nezákonné, a to pro jeho absolutní nepřezkoumatelnost spočívající v absenci řádného odůvodnění.

Žalobce dále uvedl, že nenamítá, ale dává na zvážení, zda o odvolání měl skutečně rozhodnout žalovaný.

Žalobce má za to, že žalovaným citovaný náleze Ústavního soudu, dle něhož žalovaný dospěl k závěru, že větší ochrany požívá zájem na ochraně informací vztahujících se k vnitřním pokynům a personálním předpisům před zájmem žalobce, je nepoužitelný, neboť nebyl zce la sp rávně posouzen charakter informace. Mezi zákonem (náleze) vyloučené informace nepatří údaje o obsahu podpisového řádu ani názvy a další identifikační údaje faktického pokynu k podpisování písemností. N apadeným r ozhodnutím byl o odmítnuto poskytnutí údajů, které nejsou zákonem chráněny. Žalovaný tvrdí opak, nijak jej však neodvodňuje a prakticky pouze polemizuje s ústavním právem.

Žalobce dále uvedl, že nad rámec věci považuje za vhodné, aby se soud ve stručnosti vyjádřil také k otázce, zda žalobce měl nárok na poskytnutí i informací o obsahu popisu pracovní činnosti (pracovní náplň) vedoucího a referentů oddělení veřejných zakázek a výběrových řízení, kterážto otázka byla žalobcem nastolena v odvolacím řízení.

Žalobce žádal, aby soud zrušil rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí prvostupňové a aby městské části Praha 10, Úřadu městské části, nařídil poskytnout žalobci informaci o obsahu Podpisového řádu Úřadu městské části Praha 10, a to do tří dnů od právní moci rozsudku a dále aby žalovanému uložil povinnost k náhradě nákladů řízení.

K žalobě se vyjádřil žalovaný. Uvedl, že žalobce nebyl oprávněn podat žalobu, neboť do jeho práva ne bylo napadeným rozhodnutím z asaženo. Napadeným r ozhodnutím byl o zamítnuto nedůvodné odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí, jímž bylo žalobci odepřeno poskytnutí informací, které neměl právo obdržet ze zákona. Žalovaný s odkazem na § 65 odst. 1, odst. 2 s.ř.s. navrhl, aby soud žalobu odmítl pro nedostatek aktivní legitimace žalobce.

Dále žalovaný uvedl, že ač si je vědom toho, že žalobce formálně napadá rozhodnutí žalovaného pouze v části týkající se odmítnutí poskytnutí informací o podpisovém řádu, žalovaný soudu předkládá své vyjádření k řízení a k rozhodnutím jako celku.

V další části svého vyjádření k žalobě žalovaný poukázal na to, že cílem zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, je provést základní politické lidské právo na informace, jak jej předpokládá č. 17 odst. 1,2,4 a 5 Listiny. Právo na informace však není bezbřehé a lze je omezit zákonem. Toto omezení je provedeno prostřednictvím § 7 až 12 InfZ, příp. ve spojení se zvl. právními předpisy jako je zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a zákon č. 40/1964 Sb., občanský zákoník.

Žalovaný pak podrobně rozvedl, že požadovaná informace o obsahu popisu pracovní činnosti (pracovní náplň) vedoucího a referentů oddělení veřejných zakázek a SF má povahu informace ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, tj. jedná se o informaci vztahující se výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu, která se nikterak nedotýká vnější činnosti ÚMČ Praha 10. Protože byly žádány informace o popisu pracovní činnosti vedoucího a referentů oddělení veřejných zakázek, musel povinný subjekt při správním uvážení v rámci § 11 odst. 1 InfZ vzít v potaz mj. i hledisko a 8a InfZ ve spojení se zákonem o ochraně osobních údajů. S odkazem na ust. § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, žalovaný u vedl, že j estliže se k onkrétní i nformace v ztahuje k určenému nebo určitelnému subjektu údajů (fyzické osobě) a vypovídá přímo nebo nepřímo o jeho soukromém či osobním životě, anebo jeho identitě, majetkových poměrech, apod., má povahu osobního údaje ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů. S ohledem na počet zaměstnanců oddělení

veřejných zakázek, zveřejněnou organizační strukturu a přehledy zaměstnanců ÚMČ Praha 10 (jednotlivých oddělení včetně jmen), lze (byť anonymizované) popisy pracovních činností vztáhnout k osobám, což z takových informací dělá osobní údaje ve smyslu zákona o ochraně osobních údajů - bez zbytku to platí v případě vedoucího oddělení. Podle zákona o ochraně osobních údajů je možné osobní údaje zpracovávat, tedy např. i zpřístupňovat, pouze na základě některého z právních předpisů uznaného důvodu. Při poskytování informací dle InfZ lze aplikovat především právní titul uvedený v § 5 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně osobních údajů, dle něhož je možné osobní údaje bez souhlasu dotčeného subjektu údajů zpracovávat tehdy, když správce poskytuje osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři či zaměstnanci veřejné správy, pokud tyto údaje vypovídají o jeho veřejné službě anebo úřední činnosti, o jeho funkčním či pracovním zařazení. Podle § 5 odst. 3, resp. § 10 zákona o ochraně osobních údajů pak platí, že provádí-li správce zpracování osobních údajů na základě zvláštního zákona, je povinen dbát práva na ochranu soukromého a osobního života subjektu údajů, resp. že při zpracování osobních údajů správce a zpracovatel dbá, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbá na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů. Při rozhodování o tom, zda, případně v jaké podobě bude konkrétní dokument a údaje v něm obsažené zpřístupněny, je třeba dbát zásady vyjádřené v čl. 4 odst. 1 Listiny, konkrétně jde o povinnost vyvažovat mezi zájmy a hodnotami, kterým se dle ústavního pořádku poskytuje ochrana. Je tedy nutné aplikovat test proporcionality. Je zapotřebí omezit právo na přístup k informacím tehdy, pokud by jeho realizací došlo buďto k silnému zásahu do veřejného zájmu nebo k nepřiměřenému zásahu do osobní sféry toho, jehož by se poskytované informace měly týkat, mají-li povahu osobních údajů. Žalovaný uvedl, že stejně jako ÚMČ Praha 10 v rámci uvážení dospěl i žalovaný k závěru, že zde není dostatečně silný veřejný zájem na tom, aby informaci, která má povahu interního aktu s regulačními důsledky výlučně pro interní organizační strukturu a současně má potenciál zasáhnout do osobnostních práv dotčených zaměstnanců, když obsahuje osobní údaje, bylo důvodné poskytnout.

K druhé části žádosti, tedy k žádosti o podání informací o obsahu předpisu, kterým se stanovuje oprávnění k podpisování jménem městské části Praha 10, včetně oddělení veřejných zakázek a výběrových řízení, žalovaný uvedl, že „spisový řád“ ÚMČ Praha 10 (předmětem sporu je ovšem podpisový řád – poznámka soudu) je rovněž bez zbytku podřaditelný pod § 11 odst. 1 písm. c) InfZ. Na tento závěr lze usuzovat i z kontextu čl. 6 instrukce ministra vnitra ČR č. VSC/1-793/92 ze dne 25.2.1992, z něž je patrné, že reguluje vztahy dotčeného subjektu stran vedení spisové služby, jejíž součástí je i spisový řád. V rámci správního uvážení, které je založeno návětím ust. § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, žalovaný dospěl k závěru, že zde není dostatečně silný veřejný zájem na tom, aby požadovanou písemnost, resp. informaci, která má povahu interního aktu s regulačními důsledky výlučně pro interní organizační strukturu, bylo důvodné poskytnout.

Žalovaný dále uvedl, že považuje argumentaci žalobce, který směřuje důvody pro odmítnutí poskytnutí informace *popisu pracovních činností a podpisového řádu* za ryze účelovou, neboť z rozhodnutí ÚMČ Praha 10 zcela jasně plyne, že aspekty osobních údajů ÚMČ zohlednil pouze v rámci úvahy stran zpřístupnění popisu pracovních náplní. Při úvaze o poskytnutí podpisového řádu se pak zaměřil, stejně jako žalovaný, toliko na veřejný zájem a možný přínos pro žalobce v kontextu obecných účelů InfZ, přičemž dle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ dospěl k závěru, že poskytnutí informace v tomto případě nespadá do skupiny případů, kdy je nezbytné realizaci práva na přístup k informacím vyhovět. Žalovaný odkázal dále na ust. § 89 odst. 2 správního řádu, dle něhož správnost napadeného rozhodnutí

přezkoumává odvolací orgán jen v rozsahu námitek v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. Uvedl, že tedy měl povinnost přezkoumat rozhodnutí na základě rozsahu odvolání, žalobcovo odvolání však žádné důvody relevantní pro zrušení prvoinstančního rozhodnutí neobsahovalo.

Soud vycházel z těchto podstatných skutečností:

Předně soud uvádí, že návrh žalovaného, aby soud žalobu odmítl pro nedostatek aktivní legitimace žalobce, je neopodstatněný. Podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (s.ř.s.) *kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, (dále jen "rozhodnutí"), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.* Je-li žalobou napadené rozhodnutí způsobilo zkrácení žalobce v jeho právech, je důvodná aktivní legitimace žalobce k podání žaloby. Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o žalobcově žádosti o informace, žalobce tedy aktivní legitimaci k podání žaloby nepochybně má a důvody pro odmítnutí žaloby pro nedostatek jeho aktivní legitimace shledat nelze.

Podle § 71 odst. 1 písm. c) a d) s.ř.s. žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat *označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, resp. žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné.* Podle odst. 2) *žalobce může kdykoli za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.*

Z citovaných ustanovení vyplývá, že soud napadené rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu vymezeném žalobou. Jestliže tedy žalobce na straně 3 žaloby výslovně uvedl, že se touto žalobou domáhá výhradně informace o obsahu podpisového řádu (což, jak uvedl, činí jednak pro aktuální ztrátu zájmu o informace další a jednak pro jistotu plného žalobního úspěchu), pak nemůže na str. 5 žaloby požadovat, aby se soud *vyjádřil ve stručnosti také k otázce, zda měl žalobce v daném případě nárok na poskytnutí i informací označených pod bodem 1 – o obsahu popisu pracovní činnosti (pracovní náplň)....* Protože žalobce žalobu omezil jen na přezkum té části rozhodnutí, která se týká odmítnutí informace o obsahu podpisového řádu, soud neřeší (a ani řešit nemůže) zda měl žalobce nárok i na poskytnutí zbylých informací, proti jejichž odmítnutí žaloba nebrojí a žádnou žalobní argumentaci nevznáší.

Z podnětu podané žaloby tedy soud přezkoumal napadené rozhodnutí, a to v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, jak soudu ukládá ust. § 75 odst. 1, 2 s.ř.s.

Do správního spisu je založena žádost žalobce ze dne 26.4.2013, jíž žalobce požadoval poskytnutí informací:

- o obsahu popisu pracovní činnosti (pracovní náplň) vedoucím a referentů oddělení veřejných zakázek a výběrových řízení, a to jejich anonymizovanou kopii,
- o obsahu předpisu, který stanovuje oprávnění k podpisování písemností jménem městské části Praha 10, včetně oddělení veřejných zakázek a výběrových řízení (např. podpisový řád), a to jeho naskenovanou kopii.

Rozhodnutím ÚMČ Praha 10 ze dne 9.5.2013, č.j. P-10-050401/2013 byla tato žádost podle § 15 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a) a s přihlédnutím k § 8a InfZ odmítnuta.

Pod bodem II. odůvodnění tohoto rozhodnutí se povinný subjekt obecně zabýval účelem InfZ. Poté konkrétně zdůvodnil odmítnutí informace o popisu pracovní činnosti (pracovní náplně) vedoucím a referentů oddělení veřejných zakázek a výběrových řízení. Soud konstatuje, že obecné úvahy povinného subjektu o účelu InfZ a rovněž zdůvodnění odmítnutí žádosti o informace o popisu pracovní činnosti, jak jsou pod bodem II odůvodnění rozhodnutí prvoinstančního rozhodnutí uvedeny, jsou v podstatě totožné s vyjádřením žalovaného k žalobě, které soud podrobně zmínil již výše.

Pod bodem III. odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí se povinný subjekt zabýval druhou částí žádosti, tj. požadavkem na informace o obsahu předpisu, kterým se stanovuje oprávnění k podpisování jménem městské části Praha 10 (podpisový řád). V této části odůvodnění uvedl: „...mj. s odkazem na obecné účely InfZ uvedené v bodě II. shora ÚMČ Praha 10 konstatuje, že požadované informace, konkrétně Podpisový řád ÚMČ Praha 10, který informace obsahuje, je taktéž bezesbytku podřaditelný pod § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, na jehož základě povinný subjekt může omezit poskytnutí informací, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu. V rámci správního uvážení, které je ÚMČ Praha 10 založeno návětním ustanovením § 11 odst. 1, pak ÚMČ Praha 10 plně s respektem k zásadám činnosti veřejné správy, jak je vypočítává § 2 až § 8 s.ř., a dále v kontextu vážení hodnot, k jejichž ochraně a provedení InfZ v kontextu ústavního pořádku České republiky slouží, dospěl k závěru, že zde není dostatečně silný veřejný zájem na tom, aby požadovanou písemnost, resp. informaci, která má povahu interního aktu s regulačními důsledky výlučně pro interní organizační strukturu, bylo důvodné poskytnout“.

Nelze než konstatovat, že prvoinstančním rozhodnutím povinného subjektu byl Podpisový řád podřazen pod ust. § 11 odst. 1 písm. a) InfZ (dle něhož povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud se vztahuje výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu) bez jakéhokoli bližšího odůvodnění. Správní úvaha prvoinstančního rozhodnutí o tom, že informace vztahující se výlučně k vnitřním pokynům a personálním předpisům povinného subjektu nebude žadateli poskytnuta, je zcela nepostačující, neboť byla omezena na pouhé konstatování o neexistenci dostatečně silného veřejného zájmu na poskytnutí této informace, opět bez bližšího zdůvodnění. Rozhodnutí povinného subjektu je v této části (v bodě III týkajícím se odmítnutí informací o oprávnění k podepisování jménem povinného subjektu) nepřezkoumatelné. Odkaz na *obecné účely InfZ uvedené v bodě II*, vyvolává otázku, zda povinný subjekt i ve vztahu k informacím obsaženým v podpisovém řádu nezvažoval aspekt ochrany osobních údajů (který je v obecných úvahách povinného subjektu pod bodem II odůvodnění zmiňován), a to i s přihlédnutím k tomu, že žádost jako celek byla odmítnuta nejen na základě § 15 odst. 1 ve spojení s § 11 odst. 1 písm. a), ale rovněž podle § 8a InfZ (dle něhož *informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu*).

Žalobce v odvolání namítl porušení práva na informace dle čl. 17 Listiny a nesprávné posouzení výluky z poskytnutí informací. Nesouhlasil s názorem ÚMČ Praha 10, že se na předmětné dokumenty vztahuje právo na ochranu osobních údajů dotčených osob, podle odvolatele se jedná jen o zmocnění podepisovat a o pracovní kompetence. Uvedl, že je třeba posoudit charakter požadovaných informací, údaj je o podpisovém právu mezi zákonem vyloučené informace nepatří. Popis pracovní činnosti úředníků se netýká zákona o ochraně osobních údajů, natožpak podpisový řád.

Žalobce tedy, byť bez bližší argumentace, v odvolání namítl, že na požadované informace se ne vztahuje výlučka (dle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ), a dále namítl, že na požadované informace (a to jak na popis pracovní činnosti, tak na zmocnění podepisovat – podpisový řád) nedopadá zákon o ochraně osobních údajů. Žalobce tedy evidentně z rozhodnutí povinného subjektu dovodil, že ochrana osobních údajů byla zvažována i ve vztahu k informacím obsaženým v podpisovém řádu.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí zabýval pouze první z uvedených námitek odvolání, tj. námitkou, že na požadované informace nedopadá výlučka dle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ. K oprávnění k podepisování jménem povinného subjektu (Podpisový řád ÚMČ Praha 10) uvedl, že jde o interní pokyn směřující výlučně k zaměstnancům povinného subjektu, jejichž pracovní pozice jsou dány organizačním řádem úřadu, daná informace vztahuje výlučně dovnitř povinného subjektu a neovlivňuje žádným způsobem, tj. přímo či nepřímo, činnost povinného subjektu navenek, tedy vůči osobám, které nejsou povinnému subjektu personálně nebo jinak podřízeny.

Žalovaný se však nikterak nezabýval samotným obsahem Podpisového řádu ÚMČ Praha 10, n e uvedl, jaké všechny údaje jsou v něm konkrétně obsaženy a nikterak ani nezhodnotil účel, k němuž byl tento podpisový řád vytvořen. Závěr žalovaného, že všechny informace obsažené v podpisovém řádu se vztahují výlučně dovnitř povinného subjektu a žádným způsobem neovlivňují činnost povinného subjektu navenek, tedy nemá oporu, neboť není zřejmé, na základě jakých konkrétních skutečností žalovaný k tomuto závěru dospěl. Lze tedy konstatovat, že povinný subjekt podřazení podpisového řádu pod ust. § 11 odst. 1 písm. a) InfZ nezdůvodnil vůbec a žalovaný toto pochybení přes vznesenou odvolací námitku nenapravit, přičemž nadto obě vydaná rozhodnutí postrádají i řádně zdůvodněnou správní úvahu o důvodech, které poskytnutí informací (hodnocených jako vnitřní pokyny) fakticky brání. Pokud totiž povinný subjekt požadovanou informaci podřadí pod pojem vnitřní pokyn, musí následně uvážit, zda je v konkrétním případě nezbytné odepřít poskytnutí této informace a svůj postup musí řádně zdůvodnit. Soud uvedl již shora, že pouhé konstatování povinného subjektu v prvoinstančním rozhodnutí o neexistenci dostatečně silného veřejného zájmu na tom, aby informace byla poskytnuta, nelze za řádně zdůvodněnou úvahu považovat a v tomto bodě je prvoinstanční rozhodnutí nepřezkoumatelné, přičemž žalovaný tuto vadu prvoinstančního rozhodnutí v napadeném rozhodnutí nenapravit (sám žádnou úvahu v tomto směru neprovedl).

Druhou z námitek vznesených v odvolání, tj. námitku, že na požadované informace se nevztahuje zákon o ochraně osobních údajů, žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela pominul. Uvedl-li pak žalovaný ve vyjádření k žalobě, že z rozhodnutí povinného subjektu jasně plyne, že povinný subjekt aspekty ochrany osobních údajů zohlednil pouze v rámci úvahy stran zpřístupnění popisu pracovních náplní, pak soud s ohledem na již shora zmíněný způsob, jímž bylo rozhodnutí povinného subjektu ve vztahu k odmítnutí informací o obsahu podpisového řádu odůvodněno, tento názor žalovaného nesdílí. Povinností žalovaného bylo ostatně se již v napadeném rozhodnutí (tedy nikoli až ve vyjádření k žalobě) vypořádat se všemi vznesenými odvolacími námitkami, tedy i s námitkou, že se na (obě) požadované informace nevztahuje zákon o ochraně osobních údajů. Soud podotýká, že žádný z rozhodujících správních orgánů se nezabýval samotným obsahem Podpisového řádu ÚMČ Praha 10, tento dokument není ani založen do správního spisu a není tedy zřejmé, které konkrétní údaje jsou v podpisovém řádu obsaženy, tedy zda podpisový řád obsahuje jména konkrétních zaměstnanců oprávněných k podepisování za MČ Praha 10, či pouze pracovní

pozice oprávněných osob. Na jisto tak není postaveno, zda ve vztahu k poskytnutí informací obsažených v podpisovém řádu neměl být aspekt ochrany osobních údajů zvažován.

Soud rozhodnutí žalovaného a rovněž i rozhodnutí povinného subjektu posoudil ze shora uvedených důvodů jako nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, a proto podle § 78 odst. 1, 3 a 4 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. bez jednání obě tato rozhodnutí zrušil a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

S ohledem na nepřezkoumatelnost vydaných rozhodnutí soud nemohl postupovat podle § 16 odst. 4 InfZ, dle něhož *při soudním přezkumu rozhodnutí o odvolání na základě žaloby podle zvláštního právního předpisu soud přezkoumá, zda jsou dány důvody pro odmítnutí žádosti. Nejsou-li žádné důvody pro odmítnutí žádosti, soud zruší rozhodnutí o odvolání a rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí žádosti a povinnému subjektu nařídí požadované informace poskytnout.* Soud nemůže přistoupit k aplikaci § 16 odst. 4 InfZ, jestliže je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť pouze v situaci, kdy je správní rozhodnutí přezkoumatelné, si soud může učinit vlastní úsudek o jeho zákonnosti a v návaznosti na to posoudit splnění podmínek pro postup dle § 16 odst. 4 věty druhé InfZ. Jestliže však v daném případě není zřejmé, jaké konkrétní informace jsou v podpisovém řádu obsaženy, nemůže soud posoudit, zda se skutečně jedná o vnitřní akt ve smyslu § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, a nemůže posoudit ani to, zda v něm obsažené údaje podléhají ochraně osobních údajů. Pro případ, že by informace obsažené v podpisovém řádu podléhaly výluce dle § 11 odst. 1 písm. a) InfZ, nemohl by soud zhojit absenci správního uvážení (založeného návětím ust. § 11 odst. 1 písm. a/ InfZ) o tom, zda jsou či nejsou dány důvody bránící faktickému poskytnutí dané informace žadateli.

K požadavku žalobce na ověření toho, zda o odvolání skutečně měl rozhodovat žalovaný správní orgán, soud odkazuje na ust. § 178 odst. 2 správního řádu, které stanoví, že nelze-li nadřízený správní orgán určit podle odstavce 1 (dle něhož je nadřízeným správním orgánem ten správní orgán, o kterém to stanoví zvláštní zákon, příp. správní orgán, který podle z ákona r ozhoduje o odvolání, popřípadě vykonává dozor), určí se podle tohoto odstavce, přičemž nadřízeným správním orgánem orgánu obce se rozumí krajský úřad. Protože zvláštní zákon, tj. v daném případě InfZ, ve svém ust. § 16 odst. 3 stanoví, že o odvolání r ozhoduje nadřízený orgán (jehož blíže neurčuje), a ve svém ust. § 20 odst. 4 stanoví, že pro odvolací řízení se použije ust. § 178 správního řádu, je soud tohoto názoru, že v předmětné věci o odvolání proti rozhodnutí ÚMČ Praha 10 správně rozhodl žalovaný Magistrát hl.m. Prahy.

Závěrem soud pro úplnost uvádí, že žalobní námitka, že povinný subjekt posoudil nesprávně „*právní otázku týkající se výluky z poskytnutí informace dle § 2 odst. 4 zákona o informacích*“ není na místě, neboť výlučka dle § 2 odst. 4 InfZ (dle něhož *povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací*) v řízení posuzována nebyla.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. a úspěšnému žalobci přiznal náhradu za soudní poplatky ve výši 3000,- Kč zaplacený z podané žaloby a náklady na zastoupení žalobce advokátem ve výši 8.228,- Kč, a to za dva úkony právní služby – příprava a převzetí zastoupení a sepsání žaloby – po 3.100,- Kč a dva paušální poplatky po 300,- Kč dle §§ 7, 9 odst. 4 písm. d) a 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., po zvýšení o 21% DPH. Náklady celkem jsou tedy ve výši 11.228,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 6. října 2015

JUDr. Eva Pechová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková